

INLEDNING

Kära läsare,

Den bok som du precis har tagit i din hand, för att förhoppningsvis läsa, har skapats genom ett framgångskoncept som jag utvecklar sedan några år tillbaka. Utan någon form av kris, hade jag aldrig kommit igång med skapandet av min egna framgång.

För att göra en lång historia kort, jobbade jag som ingenjör vid ett stort svenskt företag, jag hade en räckla av titlar och på mitt visitkort stod det "Projektledare". En titel, inget liv.

Med fru och två barn och boende i en villa strax utanför den stora staden var det uppenbart för varje betraktare att vi hade allt man kunde tänka sig, och lite till. Det är inte alltid det du ser är det sanna, och i mitt fall vantrivdes jag med det jag ägnade mest tid åt. Jag hade gått länge i skolan och kunde inte komma ihåg vad det var jag drömde om som barn, vad det var som fick mig att gå utan att jag eller någon annan behövde tillföra energi.

Upptäckter av detta slag kan vara riktigt ruggiga, och det var min upptäckt också. Livet såsom jag dittills hade levt det, uppenbarade sig alltmer som en livslögn. Det som jag trodde var sant och riktigt gick att ifrågasätta.

Det var riktigt rörigt under några år, men genom att jag fortsatte att leta efter för mig okänd information och det jag kallar för nya kompileringar av känd information fick jag alltmer struktur och ordning i min tillvaro.

Det var för mig ställt utom alla tvivel att jag befann mig i en yrkesmässig återvändsgränd. För att söka mig ut därifrån, kollade jag olika former av hemmabaserade verksamheter. Ingen av dem fungerade speciellt bra. En och annan kände jag för, men det var få snarare ingen som jag brann speciellt länge för. Många av de produkter som jag prövade för att ta till försäljning tyckte jag om och använder fortfarande, men den passion som jag först kände avtog och försvann alltid.

Att söka nya jobb slutade jag också med, när jag insåg att de tjänster som jag sökte till skulle sluta i ännu fler återvändsgränder. Att fler och fler företag påstår sig söka efter personliga egenskaper snarare än akademiska titlar tror jag inte heller på. Naturligtvis anser jag att det är mer synd om de företag som väljer bort mig, än det är synd om mig som inte ens kommer till intervju. Det du håller i handen är min väg ut ur mina återvändsgränder.

Om jag som en drygt fyrtioårig man med fru, två barn och ett liv i en villaförort klarar av att vända mitt liv till ett bättre utan att helt bryta ner det först, förefaller det inte otroligt att även andra kan göra samma sak, om de får samma hjälp. Jag skapade en bild av hur jag uppfattade verkligheten och vilka faktorer som sedan barnsben hade format och än idag formar mig. I den bilden fann jag orsakerna till frustration med mitt yrke och varför jag inte lyckades i verksamheter där andra hade uppnått fantastiska framgångar. Denna bild och detta koncept kallar jag för CPL, skapa eget ledarskap, där bokstäverna kommer från den engelska förkortningen Create Personal Leadership. Det egna ledarskapet som jag försöker att beskriva är det ledarskap som behövs för att inom ramarna för sitt eget liv uppnå den framgång, oavsett vad denna är, som du sukter efter. I mitt fall handlar det om att kunna skriva böcker som folk tycker om att läsa. När jag kan leva av detta, har jag uppnått min framgång. Vilken är din framgång?

Det var en hel del frustration som låg bakom att jag började skissa på konceptet. Jag kunde inte förstå varför det skulle vara så svårt för mig att nå framgång, jag gjorde ju vad jag skulle i alla verksamheter. Till och med på jobbet hade jag svårt att hålla fast vid en initial framgång.

För att testa mina teorier har jag gjort vad jag länge velat göra, skriva en bok. Det visade sig att det inte stoppade vid en bok, utan jag fortsatte och är för tillfället inne på bok nummer fyra, fem, sex och så vidare.

Även om mina första böcker, varav en befinner sig i din hand just nu, inte slår i någon större utsträckning, skänker det mig tröst att känna till att det tar i snitt tio år att uppnå fulländning i ett yrke eller ett hantverk. Skivande är till stor del talang och kreativitet, men det är främst ett hårt arbete. Bokstäverna finns kanske i huvudet, men det krävs en del arbete för att få dem att komma ned på ett papper i den ordning som det är meningen. Först på pappret ger de uttryck för den sanning som jag försöker att förmedla.

Tolv år var jag då jag första gången satte papper i en skrivmaskin, det var trettiofem år sedan. Så lång tid ska det inte behöva ta för någon att komma igång med att uppnå sin sanna vision.

Jag har sett att och hur CPL har fungerat för mig. Med inspiration från mina berättelser, som utgör exempel på hur olika varelser uppnår sin livsvision, helt eller delvis, hoppas jag att du ska finna den kraft som du behöver för att dra dig mot dina drömmars mål, din vision. Denna vision behöver från början inte nödvändigtvis vara känd, utan den kan vara väl dold bakom ett liv av förutfattade meningar och sanningar som du duperats att tro på.

Det kommer att komma fler berättelser av detta slaget, men jag planerar även att ge ut en och annan mer faktabetonad bok, som beskriver hur CPL mer i detalj fungerar. Den första är troligtvis inte mer än ett halvår borta, men det finns redan nu möjlighet både att ladda hem fritt material och att skaffa mer omfattande material på min hemsida, www.art-bitnak.se. Där kan du även beställa mig för en föreläsning som vi lägger upp efter dina önskemål. På hemsidan finner du även länkar till min samlade produktion av det som jag kallar CPL-böcker.

Tack för att du läser och hoppas att du kommer att uppskatta ledarens vandring.

Med vänliga hälsningar

Stefan B

AVSKEDET STUND ÄR INNE

”Puss, puss”

Love Fox satte sin nos öm min sin hustru Lova Fox nos, blinkade med högerögat, log ett snett leende och skyndade iväg för att utföra dagens rutinuppgifter i skogen. Innan han försvann bakom blåbärsriset vände han sig om för att få en sista glimt av den vackraste honan i byn. Hon vinkade fortfarande åt honom och han vinkade tillbaka och försvann.

Det var första dagen efter semestern, men ungefär så här såg det ut varje morgon.

Lova stod kvar och vinkade efter sin hane en stund efter att hans vita svanstipp hade försvunnit bakom blåbärriset. Sedan återvände hon till deras gryt och städade upp efter frukosten som hade bestått av en kanin och några fåglar. När frukosten var urstäddad var även resten av grytet rent.

De två rävarna bodde smått eftersom de fortfarande saknade valpar. I två års tid hade de bott tillsammans på olika ställen men utan att få valpar. Både Love och Lova ville ha smårävar. Innerst inne kände Lova ändå att någonting knutit sig under åren som gått. Love hade känt samma låsning, men under de senaste två semesterveckorna hade båda slappnat av och blivit lugnare än de tidigare varit. Det hade varit en välbehövlig och vilsam semester.

Love arbetade hårt i skogen och de båda levde ett bra liv tillsammans. Han var jaktmästare norr om byn och höll ordning på de andra rävarna. Till en början gick allt bra med jobbet, men på senare tid hade han, precis som på tidigare arbetsplaster tröttnat och börjat önska sig något annat arbete. Dessutom kom hans kollegor allt oftare med gliringar om att han och Lova inte hade några smårävar. Kollegorna var på väg att äta upp den lilla glädje som fanns kvar på arbetsplatsen.

Lova å sin sida hjälpte till med att passa andra rävhonors ungar medan de var ute på ärenden. Hon hade till skillnad från sin make klarat sig utan gliringar, men grannrävarna hade börjat tycka synd om henne som saknade egna smårävar. Sådan medömkan var inget som Lova uppskattade.

Love traskade iväg längs stigen som ledde norröver mot den djupa dalen och sitt relativt nya arbete. Det var en strålände ljuvlig sommardag och temperaturen var redan tidigt på morgonen nästan tjugo grader.

På det hela taget var det en perfekt dag, skillnaden var bara den att detta var den första riktigt varma sommardagen detta året. Det var sent i juli och Love var på väg tillbaka till sitt arbete efter tre veckors lånad semester. Jobbet som han skulle återvända till hade han haft i fyra månader och det passade hans talanger och egenskaper utmärkt. Ändå var det utan glädje som han återvände dit. Att man kunde vara så passande för ett jobb och ändå inte vilja gå dit! Hans naturliga talanger för jobbet räckte inte för att göra det roligare.

Halvvägs till jobbet stannade han till och satte sig på marken. När han såg sig omkring uppfattade han marken under honom som jordig, väldoftande och hård. Träden var gröna och vackra och prasslade trevligt när morgonbrisen förde in liv i lövverket. Högt upp på himlen såg den en nyanländ rovfågel cirkla över ängen till vänster om honom.

”Kanske hittar den en saftigt och mjuk liten gnagare att ta med sig hem till familjen? Bara det inte blir en rävunge som råkar ut för den.” tänkte han där han satt och tog in omgivningen. Han suckade djupt när han tänkte på vart han var på väg.

Frågan om vad han skulle sysselsätta sig med slet i honom, han kände ingen mening med att gå till jobbet. Ständigt dök den upp, frågan om vad han skulle vilja göra. Lika ofta som den dök upp hade den sin ständige följeslagare Oro i sällskap. Tillsammans störde de Loves tillvaro mer eller mindre dagligen. Under semestern var det bättre, då han och Lova helt och hållet hade ägnat sig åt det de tyckte allra mest om.

”När den ene tar mig in i framtiden sveper den andre mig tillbaka till det som varit. Lika trist vilket som” funderade han. Han ville hellre sitta på verandan framför grytet tillsammans med Lova och dricka slånårsdricka, men även det var en form av flykt. En flykt undan vad? Den grundläggande otryggheten fanns djupt rotad inom honom men han kunde inte förstå vad som utgjorde grunden till otryggheten. Han hade allt som en räv i hans ålder kunde önska sig, en fin och mysig fru, ett gryt att bo i och ett högt ansett jobb att gå till.

Hans föräldrar var stolta över honom. De hade pekat på den utbildning som de ansåg skulle passa hans talanger på bästa sätt och som skulle ge honom ett tryggt och välbetalt arbete. Dessutom var det ett arbete som hans Far hade haft före honom.

När han under utbildningens avslutande år träffade Lova, blev föräldrarna ännu mer stolta och började omedelbart att prata om småttningar. Det var väl egentligen bara det som saknades. Eller var det bara det?

De hade flyttat några gånger, men efter att ha bott in sig på de nya platserna blev Love orolig. Han kände sig som en skurk och otacksam make när han drog iväg med Lova till nästa gryt, och nästa och så vidare.

”Det måste finnas något mer än detta? Jag skulle vilja ha något eget istället för att gå till ett jobb som jag inte tycker om.”

Det var Loves fjärde jobb på tre år. Varje gång var det varit likadant. De första månaderna gick allt jättebra och han kom in fint och snabbt i uppgifterna. Omgivningen väntade inte med att ge honom lovord för att han var så snabbstartad. Därefter försvann nyhetens behag försvunnit och han började tröttna. För varje nytt jobb tröttnade han allt snabbare.

Med det senaste jobbet, hoppades han att allt skulle bli annorlunda, men av hoppet blev det ingenting. Samma mönster upprepades i allt raskare takt och han visste inte vad han skulle göra åt det.

Oron som följde med Vad satte klorna ännu djupare i honom då han funderade över om han skulle få ännu sämre vitsord denna gång än vid de senaste tillfällena. Trots de goda starterna på alla arbetsplatser slutade det alltid med samma betyg, mindre bra.

Tvivlet på den egna förmågan till ett långsiktigt engagemang tilltog. Han började tro att han var genomkorkad, även om han med ett enkelt logiskt resonemang kunde komma fram till att så inte var fallet. Han hade trots allt kommit igenom studierna ganska enkelt, inte med högsta betyg, men det gick fort och nya jobb utförde han galant.

”Vad är det för fel med mig?” Love försjönk i grubblerier där han satt i den ljuvliga morgonen. ”Jag känner mig så otacksam mot alla i min omgivning, Lova, Mamma och Pappa, men också alla arbetskamrater och chefer som jag haft genom åren.”

Efter det korta grubberiet, som inte ledde honom någonvart, reste han sig och vandrade vidare mot arbetsplatsen i dalen. Han vandrade långsammare än vanligt och funderade på varför han inte tidigare lagt märke till de fina omgivningarna på vägen till arbetet. Till och med marken och dess alla stenar kändes vackra.

”Säkert årstiden som gör det så vackert.” föreslog han för sig själv.

När han kom fram till arbetsplatsen var han fem minuter sen och hade missat början av morgonsamlingen. Han smög tyst in i det stora grytet där arbetslaget brukade samlas innan dagens äventyr kunde ta sin början.

Chefen, som var en stor raggig räv med en unikt gul svanstipp, tittade snett och surmulet på honom när han tog sig in.

- Du kan väl berätta för oss andra vilken fin morgon du upptäckte på vägen hit, föreslog han.

Love valde att tiga. Detta var Chefens vanliga, sura morgonrutin och den som försökte försvara sig fick lära sig att veta hut. Det var värre än i de tidiga skolorn. Just denna morgon kändes det värre än någonsin.

- Loke, berätta för vår sene gäst vad som hänt och vilka problem som vi står inför.

Love hajade till, detta lät som en mindre bra start efter en semester som hade varit alldeles för kort. Han blev kallad för gäst och det bådade inte gott. Fortfarande sa han ingenting utan vände sig mot sin kollega Loke. Först nu uppfattade han Lokes spända och bleka ansikte.

- Vad är det frågan om? hann han fråga innan Loke började berätta.

LOVAS BETRAKTELSE

I andra änden av skogen lade Lova ifrån sig städverktygen. Hon hade sedan hon vinkat adjö till sin hane, precis som brukligt städat grytet. Love var en orolig själ, men hon hoppades att han skulle finna ro i deras nya hem, och hon bidrog så mycket som hon kunde. De hade flyttat dit fyra månader tidigare från Rävköping och Love hade fått låna tre veckor semester, som han skulle arbeta in senare. Allt var i ordning i grytet och de saknade speciella planer för ledigheten. Därmed kunde utnyttja semestern till att vara lite lediga och bada och sola vid den smala ån fyra tallar längre söderut.

Under semestern uppfattade hon att Love hade varit mer av sitt sanna jag och de hade skrattat och älskat som när de nyligen hade träffats, men denna dag när Love återvände till det ganska nya arbetet hade han återfallit i den fränvaro som hon hade sett honom sjunka in i så många gånger tidigare när han började tröttna på sina jobb.

”Om jag bara kunde hjälpa honom att komma till ro med sig själv.” tänkte hon när hon lade undan sopborsten och den lilla spaden. ”Han behöver något som jag inte verkar kunna ge honom, vad är det för fel med mig?”

Hon tog den lilla korgen och soppåsen och gick ut för att besöka den lilla butiken som låg under det kullfallna trädet två kullar mot centrum av byn. Det var en ljuvlig dag, konstaterade hon. ”Synd att Love var tvungen att börja jobba just idag. Vi kunde väl ha fått ytterligare ett par dagar tillsammans?”

I butiken hittade hon snabbt det hon sökte, ägg av tre olika slag, nyplockade maskar och ett välhängt råttskinn. Hon betalade med tre lingon och vände sig om för att återvända hem igen.

Utanför butiken fann hon tre av byns yngsta barn.

- Hej barn, ropade hon. Vad har ni för kul för er idag?

Barnen tittade på henne utan att svara och fortsatte med sin lek. De verkade leka med kulor, ett spel som Lova inte hade träffat på tidigare.

- Vad är det för spel? Försökte hon på nytt.

Fortfarande inget svar. Lova kände sig illa till mods. Något kändes fel, men hon kunde inte förstå vad. Folket i den här delen av skogen var inte lika vänliga som i Rävköping.

Ett tag funderade hon över om det var något fel på henne eftersom barnen inte svarade. Andra rävar betedde sig också underligt, men hon slog undan de tankarna med ett enkelt resonemang om att det troligtvis var det varma vädret det berodde på. På de andra platserna de bott på, hade det inte varit speciellt svårt att hitta andra rävar att prata och umgås med, här var det igenknäppt.

Det hade känts underligt att släppa iväg Love tidigare samma dag då han var så frånvarande. Kanske berodde hans beteende på att hon inte hade blivit med hans valpar än, men de pratade öppet om allt och han sa att han gärna ville ha valpar. De hade försökt under en längre tid, men det ville sig inte riktigt. Det var som om de väntade på något unikt för att det skulle hända. Hon hoppades att det unika var den sköna ledigheten de just passerat och att hon nu bar på hans valpar.

Under den sista veckan av Loves semester, var de tillsammans varje dag och hon slappnade av mer och mer. Tidigare hade hon velat mer än vad hon mäktat med, men i takt med att hon lämnade prestationsångesten och de inre kraven bakom sig, kunde hon ägna sig allt mer åt det som hände där och då .

Hon kände det som att ju mer hon slappnade av och njöt av tillvaron, desto enklare kunde hon nå sina drömmars mål. I detta fall handlade det om att skänka liv åt de valpar som de så hett eftertraktade.

Under semestern sa Love att han inte kände sig hemma i byn och att det var något som var fel, men han kunde inte sätta fingret på det. Hon svarade att det ändå bara hade gått fyra månader sedan de flyttat dit och han påbörjat sitt nya jobb. Hur kunde han redan tänka så? Innerst inne kände hon däremot likadant som Love, men hon ville inte klaga.

De var sällan oense, men de lyssnade inte alltid på varandra och de signaler som sändes ut. Innan Love gick och lämnade henne i denna för henne "ödeby" kände hon att något inom henne var annorlunda, någon som hon aldrig känt tidigare.

Hon misstänkte, intill fullständig säkerhet, att hon antligen var med valpar och såg fram emot att ta emot sin make när han kom hem från jobbet senare samma dag. Då skulle hon berätta vad hon trodde.

Det var det bästa som hon någonsin hade haft att se fram emot. Samtidigt var hon tvungen att ta sig genom den dagen som fortfarande låg framför henne i den underliga byn som de nu bodde i.

UPPDRAGET

Loke var den största och tuffaste av alla rävar Love hade träffat och egentligen borde han vara en utmanare till att ta makten från Chefen. Det verkade däremot som att han inte var intresserad vare sig av makt eller att ha med andra rävar att göra. Han hade dessutom en otrevlig ovana att alltid komma försent till morgonsamlingarna, och detta var en av anledningarna till att han nu var en av två utvalda tillsammans med Love.

Love hade inget vidare bra intryck av denne Loke, utan ansåg att han var en enstöring som visserligen inte krävde mycket, men som inte heller gjorde mer än det som efterfrågades. Till råga på allt hade han ett märke i ena örat, som han påstod att en människa satt dit en gång när han var barnräv.

Inte en sekund trodde Love på en sådan historia. Det han hört om människor var att de dödade för dömandets skull, och att de skulle ha sparat denne Loke, lät som en chans på miljonen. Han ansåg att denne räv var en tyst men ändå stor skrävlare och tyckte inte speciellt bra om honom. Nu verkade det som om det låg ett annorlunda uppdrag framför dem, och Loke var inte den som vanligtvis visade upp ett skärtrat intryck.

- Rävköping har intagits av vargar, inledde han.

Rävköping! Vargar? Det var den by som Love och Lova lämnade fyra månader tidigare för att söka lyckan och meningen med livet i denna by. Så fel allt hade blivit, och nu hade vargar invaderat Rävköping.

- Hur kan det ha hänt? Försökte Love...
- Käften! Röt Chefen. Låt Loke berätta.

Om Loke verkade skärrad, var Chefen omildare och hetsigare än någonsin tidigare. Att vargar jagade i flock var känt, men att de skulle ge sig på att invadera ett rävsamhälle var något helt absurt. Sådant gjorde inte vargar, de var inte tillräckligt sluga för att kunna genomföra något sådant.

- Jamen, försökte Love på nytt.

Chefen stirrade stint på honom.

- När jag säger käften, menar jag att du verkligen ska hålla käften. Fattar du?

Love valde att hålla tyst. Det hade varit bättre om han hade valt att stanna på vägen till jobbet för att studera det som bjöds av naturen. Istället valde han att följa någon form av inre krav att vara andra till lags och begav sig vidare till jobbet. Om han fick bestämma, skulle ingen behöva gå till ett jobb som den tyckte illa om, utan alla skulle få en möjlighet att undersöka vad de innerst inne ville göra och därefter skulle de ges en möjlighet att arbeta, ofta hårt, för att ta sig dit. Ingen skulle få något gratis, utan de skulle förstå att allt behövde betalas på ett eller annat sätt. Han ville hjälpa de som ville ha hjälp med att komma på vad de ville göra, något som han själv aldrig gjort. Istället hade hans föräldrar valt det som de ansåg vara en för hans talanger passande utbildning och i långa loppet passande yrke.

Först behövde han komma på sin egen glädje. Han hade fortsatt i den fållan hans föräldrar valt åt honom utan att en enda gång reflektera över vad han själv ville. Nu var han så pass gammal att han hade svårt att känna efter inom sig. Barndomens glädje försvann alltmer i takt med att han bytte från det ena till det andra jobbet och desillusionen fick ett allt starkare grepp om hans sinnen.

Rävar var inte skapta för att arbeta, likafullt gav han sig av varje morgon utom på semestern för att göra vad andra ville. Medan han satt och förbannade sin egen dumhet tystnade Chefen och Loke fortsatte.

- Det föll på vår lott att ta oss till Rävköping för att förhandla om frigivningen av våra kamrater.

Förhandla? Frigivning? Frågorna stockade sig i Loves hjärna, det fanns väl inga vargar som tog fångar och ville förhandla?

- De två sista som anlände idag var på förhand utvalda av Chefen till att utföra detta uppdrag. Vi ger oss av genast för att höra vad de vill och vad de kräver för att släppa våra vänner fria.
- Men, hur kan ni veta allt detta? Love kände sig förvirrad.

Ur ena hörnet av grytet lösgjorde sig en medtagen räv.

- Jag har gått i sju dagar.

Räven var medtagen och hennes röst hörde knappast alls. Det var knappt, men han kände igen henne. Det var Lila, Love och Lovas granne från Rävköping. Hur kom det sig att de hade skickat en hona, och hur mårde hennes man Lars?

- Lila? Var är Lars? Hur kommer det sig att de skickade en hona att göra en hanes jobb?

Lila föll ihop på jordgolvet och Love gjorde en ansats till att störta fram till henne, men hindrades av Loke.

- Ta det lugnt, din vän och granne är död. Vargarna ville statuera ett exempel, och om vi inte är framme inom fyra dagar, kommer de att döda en räv om dagen. Vi har ett jobb att göra, vi behöver sticka på en gång.
- Men Lova, jag vill...
- Det hinner du inte, avbröt Chefen. För varje minut som du spiller kommer andra rävar att få lida. Hade du inte dragit benen efter dig hade du sluppit detta. Se till att hålla överenskomna tider i fortsättningen. Din hona kommer att få hjälpa till med att ta hand om Lila. Stick nu och se till att göra jobbet bättre i fortsättningen! Låt ingen räv lida bara för att du är lat.

Ingen förhandling! Det var värre än när det var dags för löneförhandling, Chefen gav alla order. Denne Chef var värre än alla andra han stött på, en urtyp för antikens maktfullkomliga

bestämmare. Hans sätt att uttrycka sig på var allt annat än diplomatiskt. Med något mindre självförtroende, hade han tagit illa vid sig.

”Jag skulle ha en egen verksamhet” hann Love tänka innan Loke bryskt knuffade ut honom ur grytet.

- Skynda på, väste han. Jag vill härifrån. Vi har ett viktigt uppdrag att utföra.

Det sista han såg i grytet var Lilas ansikte. ”Skynda dig” tyckte han sig läsa på hennes läppar.

- Återgå till era arbetsuppgifter, var det sista Love hörde Chefen gorma nerifrån grytet.

Loke manade på honom och bet och nafsade honom i bakhasorna, vilket var synnerligen irriterande men det fick honom att springa för fullt. Loke verkade ivrig att komma iväg från byn, som om han visste något som Love inte visste.

DEN INRE FIENDEN

När Lova fick reda på att Love skickats iväg på uppdrag till Rävköping som förhandlare med vargar, blev hon alldeles utom sig av skräck. Aldrig någonsin hade hon hört talas om någon som undkommit en kontakt med vargar.

De inre tvivlen på att hon någonsin skulle komma att få sin hane igen tilltog i takt med att de andra rävarna spred rykten om än det ena och än det andra, inget av dem värda att nämna.

Att hennes inre röst berättade för henne att allt skulle ordna sig till något som var bättre än någonsin, var inget som hon lyssnade på. Att lyssna till sitt inre var svårt för en räv satt under stress, det vill säga en räv som var rädd och helst av allt ville springa sin väg.

Däremot hade hon ingenstans att fly till. Den byn som de lämnat var invaderad av vargar, och i den byn som hon nu bodde i, hade hon ingen att ty sig till. Här verkade alla rädda och styrda av någon underlig makt.

Med tårfyllda ögon gick hon ned till floden och satte sig. Den spegelbild som mötte henne när hon tittade ned i vattnet var en fortfarande ung och vacker men ängslig och ensam rävhona. Hon började tycka synd om sig själv.

Det som skulle bli den bästa dagen i hennes liv var på väg att sluta i en fullständig katastrof.

- Den som tycker synd om sig själv tänker inte klart.

Det lät som en mogen rävhonas röst. Den kom från bakom henne. Hon vände på huvudet, men såg ingen. Han valde då att vända sig helt om och inta försvarsställning.

- Ingen fara, upprepade samma röst.

En äldre rävhona gjorde sig synlig genom buskagen.

- Jag är inte farlig. Vi befinner oss i samma situation du och jag, nästan i varje fall. Lika är mitt namn. Det hade varit trevligt att träffas under andra omständigheter.

Hon sträckte fram nosen i en hälsning. Motvilligt besvarade Lova hälsningen från den hona som sa sig vara hennes olyckssyster och som hon förstod var Lokes hona. Hon kände inte till att den enstörige Loke hade en hona, men nu satte hon sig på brinken bredvid Lova och fortsatte att tala.

- Du är orolig för din hane, och det har du all rätt att vara. Ingenting av det du hör, speciellt från andra rävarna har hänt. Så länge inget har hänt, är det inte värt energin att vara orolig. Du är speciell och har fått en speciell uppgift.
- Jag förstår inte, invände Lova. Är du inte orolig för att Loke inte ska komma tillbaka?

Den äldre honan log mot sin yngre väninna. Därefter satt hon tyst en liten stund.

- Vi har ett speciellt liv tillsammans jag och Loke. Vi är tvillingsjälur.
- Vad är det?
- Oavsett vad som händer, kommer vi alltid att vara tillsammans. Vi är för evigt sammanbundna. Jag vet saker som du inte ens vet att de existerar. Vad detta är kommer du att upptäcka när du behöver det. Tro mig, du har ingen anledning att oroa dig för att fadern till dina valpar inte kommer att komma hem. Det kommer att ta ett tag och oron kommer att återkomma så fort den har möjlighet. I dess ständiga sällskap kommer du alltid att finna tvivel, tvivel på dig själv och din förmåga. Tänk då på hur du vill att allt ska bli.

Lova satt förbluffad och stum bredvid sin nyfunna märkliga väninna. Hur kunde hon känna till att hon väntade valpar? Hon doftade gott av lavendel, en doft som endast de visaste och klokaste rävarna bar på.

- Du känner min doft, fortsatte Lika. Det är bra det. Det är konstigt hur enkelt det är att få den respekt bland rävar som alla borde få utan extra tillsatser. Alla rävar har samma värde men långt ifrån alla rävar har förstått det.
- Vad ska jag göra menar du?

Lova var förvirrad. Både oro och tvivel fanns i hennes kropp tillsammans med valparna som hon ville berätta om för Love, men hur skulle hon kunna göra det?

- Du behöver inte ha bråttom med att berätta för Love om valparna. Han kommer att få reda på det när han är mogen att ta emot den kännedomen. Just nu behöver han fokusera sin energi på andra uppgifter, nog så viktiga för honom som att veta att han ska bli far. Han är i min hanes goda händer och kommer att lära sig mycket under de närmaste veckorna. Du och Love är speciella.

Där sa hon det igen. Speciella?

- Vad menar du med speciella? Lova blev mer och mer intresserad av det den kloka rävens berättade.

- Den dag du behöver veta kommer du att få veta. Tills dess ska du tänka på hur du vill ha det.

Lika reste sig och vände inåt skogen. Innan hon försvann vände hon huvudet för att titta på den unga vackra rävhonan som hon just hade lämnat vid floden.

- Var sak som händer har med din framtid att göra. Vad du vill göra med dessa händelser är helt och hållet ditt beslut. Tänk på hur du vill ha det och se hur varje händelse passar in i den framtid som du skapar.

Sedan försvann hon lika spårlöst som hon hade kommit. Lova funderade på det hon sagt. Tänk på hur du vill ha det.

”Jag vill ha Love här, jag vill att vi rullar runt tillsammans med våra valpar. Fem stycken ska det vara, alla med samma värde. Alla rävar ska ha samma värde och behandla varandra med samma respekt som de själva vill bli behandlade.”

Lova var förbluffad över vad hon just hade tänkt. Det kändes som om de var tänkta av en annan Lova än den hon hittills känt.

”Jag vill att Love blir den ledare han kan vara, både för mig, våra valpar och för hela denna flocken. Han kommer inte att komma till ro förrän han funnit sitt sanna jag som denne ledare.”

Än en gång var det som om tankarna kom någon annanstans ifrån. Att hon inte sett det tidigare! Hon hade valt Love för den ledare han var för henne. Han skulle vara en fantastisk ledare för hela flocken, långt bättre än den där Chefen som han jobbade för och som styrde och ställde i byn efter egen vinning. Loves inställning till livet som räv och ödmjukheten som han visade andras åsikter skulle göra honom till den bästa ledaren någonsin.

Det hade varit likadant i varje by de bott i. Samtliga hade styrts av egenkära typer som Chefen. På samtliga ställen tröttnade Love efter ett tag, då han inte tilläts att växa och utvecklas. Möjligen kände makthavarna att han var en naturlig ledare och att han skulle göra deras jobb bättre än de själva? Kanske var det detta som gjorde att han ständigt sökte nya utmaningar i den ena byn efter den andra?

Oron och tvivlen var borta och hon vände om för att gå tillbaka till sitt gryt. Ett gryt som skulle vara ensamt under de kommande veckorna förstod hon, men sedan skulle Love komma hem igen.

”Tiden jag har fått för mig själv behöver jag använda på bästa sätt. Lika sa att det är mycket som jag inte vet att det existerar. Jag kommer att studera mig själv under dessa ensamma stunder. Positivt eller negativt, det som händer det händer av en anledning, för att jag har något att lära. Lova, det är dags att lära känna Lova.”

Hon misstänkte att oro och tvivel skulle återkomma då och då när hon kände sig ensam, men nu såg hon det som kommande lärdomar.

LÄR KÄNNA DIN OVÄN, OVÄN BLIR VÄN

Love Fox Ledarens vandring

- Det är något skumt med detta, flämtade Loke när de saktade ner farten.

De hade sprungit i fyra timmar i sträck. När Loke väl fått fart på Love och han märkte att den unge hanen hängde med, tog Loke över ledningen av språngmarschen. Han var såpass löpstark att Love fick svårt att hinna med. Inte en enda paus hade de unnat sig sedan de försvunnit ut ur grytet. Tempot hade varit såpass högt att Love inte förmått sig att fundera på vad som hade hänt och vad som var på gång. Han behövde fokusera all energin på löpningen. Positivt betraktat fick han en mental avslappning som han skulle ha nytta av.

- Han dök upp i morse, Chefen, efter att ha varit borta i nästan en hel vecka. Samtidigt invaderas Rävköping av vargar och du och jag skickas dit för att förhandla. Är det inte lite väl många händelser som inte stämmer med varandra?

Love såg på Loke medan han försökte återhämta sig.

- Har Chefen varit borta i en vecka?

Love hade inte haft en tanke på någon Chef under semestern. Att han skulle ha varit borta såg han snarast som en fördel och något positivt. Han tittade på Loke som tittade tillbaka.

- Visst, är det något annat du missat under din semester? Något du upptäckt?

Love blev förbryllad över frågan. Vad hade hans semester med det som nu hände att göra?

- Min semester var fin tack. Jag tillbringade massor med tid med att bara göra vad jag själv valde att göra. Hade riktigt kul och trevligt tillsammans med Lova.
- Det där vet jag, fortsatte Loke. Jag har betraktat dig och din hona under semestern. Ni har varit väldigt närvarande och kärleksfulla med varandra, jag önskar att fler rävar kunde ägna sig åt varandra såsom ni två gjorde under semestern. Det var en välsignelse för byn när ni dök upp. Byn behöver er.

Love blev irriterad över det han hörde.

- Har du spionerat på mig och Lova under vår semester? Det var det mest oförskämda som jag någonsin har hört talas om.

Raggen reste sig på ryggen, men Loke log mot Love som var mer upprörd över det han hört än det som faktiskt var sagt.

- Du hör vad jag säger, men du lyssnar inte. Det är en viss skillnad på att betrakta och att spionera. Genom att betrakta någon eller något, kommer du att se sammanhangen utan att behöva känna till alla detaljer.

Love förstod vad han menade och lugnade ner sig. Då och då under semestern hade han noterat Loke i periferin, men utan att lägga något större vikt vid det. Någon hona hade han däremot inte sett. Nu funderade han på varför de båda var ute på detta underliga uppdrag.

- Det kan jag berätta svarade Loke utan att vänta på att Love hann ställa frågan.

Istället tappade han hakan. Loke log mot honom. Det var ett oväntat och kärleksfullt leende, ett leende som Love knappast väntat sig skulle komma från Loke.

- Du leder din hustru på ett bra sätt. Ni har haft svårt att få valpar, och det sätt som du ledde henne på fram till morgonsamlingen är ett sätt som skulle vara bra för hela vår by att bli ledd på. Chefen känner att du är en utmanare till honom. Kommer du ihåg vad du tänkte under morgonsamlingen?

Var denne räv en tankeläsare? Han hade betraktat honom och Lova och visste nästan mer om dem än vad de själva visste.

- Du ägnade en del av semestern åt att försöka komma på vad du vill göra med ditt liv, och på vägen till jobbet imorse stannade du till och betraktade ängen där den nya rovfågeln cirklade för att finna föda till sina ungar. När du satt där och bara betraktade omgivningen utan att försöka komma på ett svar på din livsuppgift, kom du närmare ditt svar än du kan göra med ett förnuftigt resonemang. Kommer du ihåg vad svaret blev?
- Jag tror det, svarade Love betänksamt.

Hans olycksbroder visste verkligen vad han tänkte. Hur kunde han ha en sådan förmåga? Var det märket i örat som gav honom en sådan förmåga? Alla frågor och tankar snurrade runt i huvudet i en enda stor oreda.

- Lugna ned dig, avbröt Loke. Du är mycket nära att finna din uppgift. Det är en uppgift som handlar om att leda andra rävar, att hjälpa dem att finna sina egna vägar och att skapa sina egna liv, som harmonierar med deras egna varelser, inte med vad deras föräldrar finner dem lämpliga till att göra. Ditt uppdrag på detta äventyr är att lära dig allt du kan om ditt eget ledarskap, du kommer att skapa ett ledarskap som andra kommer att vilja följa, de kommer att betrakta dig som sin ledare.
- Men, jag vill inte vara en ledare. Det är ingenting som jag någonsin skulle välja, jag vill inte. Chefen är ledaren och jag tänker inte utmana honom.

Love protesterade kraftigt mot att han skulle ta Chefens jobb, det var ingen som tyckte om honom och hans sätt var allt annat än värt att ta efter. Han var en knöl som förtjänade att lämnas ensam med vargar.

Han noterade att Loke tittade på honom, det var som om han försökte komma in i hans sinnen.

- Om vi lyckas med vårt uppdrag och kommer tillbaka med en hel flock med nya rävar till Chefen, vem tror du då att han ser som ledare för dem?
- Det borde väl vara du? Föreslog Love. Du är den störste av oss två.

Loke skakade sakta på huvudet.

- Du är större än du tror Love. Det uppenbara är att den som är störst ska vara ledaren, men den fysiska storleken är inte det enda som räknas. Tiderna förändras och i takt med att människorna tar över mer och mer land från rävarna, kommer vi att behöva ett

nytt ledarskap. När tiderna förändras kommer de som är duktiga på att lära sig nytt att härska, medan de som anser sig fullkomliga och har slagit igen sina böcker, är väl utrustade för en svunnen tid. Du och Lova är er bys bäst lämpade par att representera detta lärande ledarskap.

- Om jag fick välja, svarade Love, skulle denne ledare istället vara du. Du har den fysiska storleken som behövs och du känner till saker som jag inte ens vet om att de existerar.
- Bra, svarade Loke, du är på gång. Ingen föds som färdig ledare utan utvecklas till det, ofta under sina tidiga år, men det blir allt vanligare att vi hämtar ledare ur din och Lovas åldersgrupp. Ni lever inte med de sanningar som gällde när ni föddes, utan ni vågar lyfta blicken för att skåda in i framtiden. Det tar omkring tio år att utveckla de bästa av egenskaper, detta gäller även ledarskap.

Än en gång snurrade det för Love. Vad var detta för en räv? Loke skrattade till när han förstod Loves förvirring.

- Mitt jobb är att finna bra ledare, det var därför jag och min hona skickades till byn. Vi anlände en månad innan du och Lova dök upp. Ni var sena, vi väntade er ett par dagar tidigare. Vad hände?

Love mindes att de hade blivit försenade av en stor hård och platt yta som de hade försökt att gå runt. Den verkade inte ha någon ände åt något håll och efter två dagar valde de att ta sig över på det ställe där stigen mellan byn och Rävköping tidigare hade gått.

Han tittade på Loke som log igenkännande.

- Det kallas för väg och är något som människorna förstör naturen med. Djur dör på dessa vägar och vi ska behandla dem med respekt.

Den räv som Love hade betraktat med misstänksamhet och som en udda varelse fram till för tio minuter sedan, visade sig vara en av de klokaste rävarna och den bästa vännen som han kunde tänka sig. En genuin reskamrat helt enkelt.

- Vad menar du med att vi två blev utvalda?
- Det var ett ganska enkelt val för Chefen. Han är slugare än vad han ibland ger sken av. Vi två valdes ut av anledningen att han vill göra sig av med dig. Du är utvald att efterträda honom, och jag tror att han känner sig hotad av dig. Jag kommer alltid avsiktligt sent till samlingarna och du har kommit allt senare i takt med att din inspiration har avtagit. Genom att välja de två sist anlända var han säker på att du och jag skulle bli utvalda. Du la säkert märke till hur aggressivt han uppträdde imorse?
- Gick inte att missa hans värre än vanligt dåliga humör.

Loke nickade.

- En sådan aggression är ett uttryck för stress, som i sin tur är uttryck för rädsla. Han är rädd för att bli av med sin makt och gör vad som helst för att behålla den. Du måste röjas ur vägen.
- Du själv då?

Love funderade på Lokes roll i det hela. Han höll på att bli den läromästare som Love aldrig haft och trots att han nu var separerad från den honan som han alltid ville vara tillsammans med, kände han trots allt en viss tillförsikt inför den uppgift som nu låg framför honom och Loke. Kanske inte uppdraget som sådant, men att få tillbringa tid tillsammans med Loke och smittas av hans visdom.

Loke tittade sorgset på honom. Han visste mer än han ville berätta.

- Vägen som ligger framför dig är helt otrampad. Din uppgift är att bereda den för andra att följa efter. Det du har att se fram emot kommer att vara en strapats, en pärs. Det finns inga garantier för att du kommer att överleva.
- Jag valdes ut för att jag har något som Chefen tror att han ska få makt av att bära.

Solen glimmade till i Lokes märke, när han vände blicken i färdriktningen.

Märket! Vad skulle Chefen med det till?

- Han tror att det är magiskt. Jag sa det till honom en gång, och han svalde betet. Allt han gör, gör han för egen vinnings skull och nu vill han ha märkets makt. Därmed har du och jag ett annorlunda jobb att göra.

Han reste sig och fortsatte vandringen mot Rävköping. Love dröjde kvar en stund och tittade längtande åt det håll som de kom ifrån.

- Om du vänder tillbaka utan att ha fullgjort ditt uppdrag, kommer Chefen att slita dig i stycken.
- Och om jag fortsätter kommer jag att slitas i stycken av vargar, fyllde Love i.

Loke vände sig om och tittade på honom.

- Välj dina tankar. Du har alltid minst två val. Oavsett vilket val du gör, kommer det att bli det rätta för dig, förr eller senare. Just nu är dina val att endera fortsätta eller vända åter. Vänder du åter kommer du att dö, och fortsätter du, kommer du att bli den ledare du är utvald att bli.
- Men Lova? Jag vill tillbaka till henne.
- Den enda väg som leder till henne är den som verkar gå åt fel håll. När ditt uppdrag är avslarat, kommer du att få dela din tid mellan henne och andra. Livet blir inte vad det varit bara för att du vänder tillbaka. Din historia kan du aldrig återvända till.
- Men Lova? Försökte Love på nytt.

En vind fläktade till i Loves ansikte och han hörde en bekant stämma inom sig.

”Lova är i goda händer. Hon har sällskap av Lika, min hona.”

Han snodde runt och tittade efter Loke som just försvann bakom en större gran. Hur gick det där till? Hade Loke en hona?

”Tro inte på allt du ser. Lika utbildar Lova på samma sätt som jag utbildar dig. Du har din uppgift och hon har sin. Ni behöver varsin utbildning. Sätt fart nu.”

Love ruskade på huvudet och satte av för att komma ifatt sin ledare. Han kände att han behövde samla tankarna, men att det inte fanns tid till det. Chefen hade skickat ut dem på ett uppdrag för att misslyckas, och nu fanns det ingen återvändo till hans käraste utan att ta sig igenom detta misslyckande.

Ett tag funderade han på om han skulle vända tillbaka och ta med sig Lova för att sedan fly undan Chefen under resten av sitt liv, men den tanken var inte belönande nog. Det han ville ha var en tillvaro tillsammans med Lova och de ungar som de ännu inte hade. När han funderade på det tyckte han att Lova känts lite annorlunda tidigare under dagen. Det var som om hon förändrats, hon hade varit mer trygg i sig själv än vad hon varit innan semestern.

Han kände att han borde lägga bättre märke till både sin hona och sin omgivning. Det var inget han tagit för vana att göra, utan han fokuserade på sig själv och sina egna misslyckanden. Kunde hon vara med valpar?

LILAS BERÄTTELSE

Chefen bestämde att Lova skulle ta hand om Lila nu när hon inte längre hade någon egen hane att ta hand om. Konstigt sätt att uttrycka sig på, tyckte Lova. Det var som om han inte ville att Love skulle komma hem igen.

Lova skakade av sig hans ord som sagda av den arroganta skitstövel till räv han var. Istället tänkte hon på Likas ord, att hon skulle tänka på det hon ville ha: Det var hon själv och Love och de fem valparna där de rullade runt på ängen utanför byn. De befann sig på ängen tillsammans med många andra glada och lyckliga rävar som också lekte tillsammans. Alla respekterade varandra och behandlade varandra så ödmjukt som de själva ville bli behandlade.

- Vad har du att le åt?

Det var Lila som talade. Hon hade behövt en hel dag för att återhämta sig någorlunda efter de senaste dagarnas ansträngningar. Hon låg fortfarande eftersom hennes tassar var såriga efter flera dagars språngmarsch. Hon hade studerat Lova där hon satt och dagdrömde.

- Lars är död och du sitter och ler?
- Förlåt, jag satt och tänkte på hur det kommer att bli. Jag är verkligen ledsen för din och Lars skull.
- Då kanske du skulle visa det också?

Lila kvicknade till men var inte på sitt bästa humör, vilket var lättförståeligt. Lova kände sig illa till mods. Det var inte varit hennes mening att få Lila på dåligt humör.

- Förlåt. Jag sitter och tänker på hur jag vill ha det snarare än på allt dumt som händer just nu.

Lila vände sig om och tittade storögt på sin tidigare granne. Ingenting av det som hände såg hon något positivt i och ingenting positivt skulle kunna komma ut från det som hade hänt.

- Jag bär på Lars valpar och nu kommer jag att få ta hand om dem själv. Hur skulle jag kunna få ut något positivt alls av detta?

Olyckssysstrar! Båda bar på sina frånvarande hanars valpar!

- Det var ett märkligt sammanträffande. Jag bär på Loves valpar och du bär på Lars valpar. Då har vi båda våra makar med oss.

Nu var det Lila som bytte ansiktsuttryck och tittade förundrat och sorgset på Lova.

- Förlåt, jag kom inte ihåg. Innan jag svimmade av i grytet skickades Love iväg tillsammans med en stor kraftig räv med ett märke i ena örat. Vi är naturligtvis lika olycksaliga båda två, förlåt mig.

Hon sneglade på Lova och fortsatte.

- Hur kommer det sig att du kan le när Love är ute på ett omöjligt uppdrag?

Lova ändrade min och log åter mot sin olyckssyster. De hade likartade förutsättningar, men valde att hantera dem på helt olika sätt.

- Det jag har är inte det jag vill ha. Jag tänker på hur jag vill ha mitt liv och det gör att jag känner mig lycklig och förvissad om att allt kommer att bli bra, hur märklig situationen än är. Min uppgift är att ta hand om dig tills du är frisk, och när mina valpar är födda, ändras min uppgift till att ta hand om dem och se till att de växer upp och blir de självständiga och oberoende rävar som jag och Love, vill att de ska vara.

Hon tittade på Lila och började tvätta hennes skador. Det var inte bara tassarna som hade tagit stryk. På kroppen fann hon fler ärr efter bitmärken än vad som var vanligt. Lila ryggade tillbaka när hon upptäckte att Lova tittade på hennes läkta skador.

- Det är ingenting, svarade hon innan Lova hann fråga om dem.

Det var ett underligt snabbt svar på en oställd fråga, funderade Lova. Undrar om hon försöker dölja något.

- Jag har inte frågat än, sa hon. Är det något du försöker dölja? Var Lars snäll med dig?

Lila vände ryggen mot henne och hon upptäckte ännu fler läkta bitmärken. Under tiden som de varit grannar hade hon aldrig upptäckt detta, men nu såg hon sådant som hon tidigare inte sett.

- Lars var en bra räv, men han klarade inte av att dricka slånårsdricka. Då blev han som förbyttn och ville bita och hugga mig.

Lova drog sig till minnes hur de ibland hade hört gnyenden och morranden från sina grannar under tiden i Rävköping, men inte förrän nu förstod hon vad det berodde på. Lila snörvlade fram fortsättningen.

- Så länge han höll sig ifrån drickat var han snäll och omtänksam, men under vissa perioder kunde han inte låta bli det. Det var som om han ville fly från något. Ibland undrade jag om det var något fel på mig.

Hon grät ohejdat och Lova satte sig tyst vid hennes sida och smekte henne långsamt över ryggen.

- Det är inget fel på dig, sa hon tröstande. Du har precis samma värde som alla andra rävar. Ingen har rätt att bestämma över någon annan. Jag har alltid sett Lars som en bra räv, men vi har alla våra brister. Det är möjligt att han inte trivdes med något, men du får inte ta på dig skulden för hans tråkiga beteenden. Du är ytterst ansvarig endast mot dig själv, och även det ansvaret väljer du om du vill ta eller inte.

Orden hon sa var främmande för henne, men de föll ur henne på ett naturligt sätt. Lika hade talat om att hon var speciell och hade en uppgift. Kunde det vara så att hennes uppgift var att hjälpa andra rävhonor att komma tillrätta med sig själva och kanske bort från förtryckare?

Hon hade aldrig sett Lika i byn, vilket hon tyckte var lite konstigt, men hon tänkte inte mer på det.

Efter en stund stillades Lilas gråt och hon började berätta om det som hade hänt i Rävköping.

- Det var fruktansvärt. Vargarna dök upp på natten. De smög på våra vaktposter som inget anade. Ett bett över nacken, sedan var livet över.

Hon började gråta pånytt. Lars hade varit en av vakterna. De rävhonor vars hanar fallit offer för vargarnas attack var på morgonen lätta för vargarna att urskilja. Lila var den som varit mest upprörd och valdes därför ut för att meddela byn och dess innevånare vad som hade hänt, samt skicka två löpare för att förhandla.

- Vi föstes samman på morgonen när vi vaknade, snörvlade Lila vidare. Stackars Lars, han fick ligga livlös framför oss tillsammans med de andra tre döda rävarna som exempel på hur det går för de som gör motstånd eller försöker fly.
- Det verkade som om de visste var alla våra gånger fanns, ingen kunde komma undan. När de hade valt ut mig som springare skuffade de ner de övriga i ett av de största gryten. Jag kunde höra hur de grälade där nere när ingen fick tillräckligt med plats.

Nu suckade hon tungt av medkänsla för de som trängdes i det trånga grytet. Hon riktigt kände hur de bråkade med varandra och led. Bet varandra där de kom åt och så vidare. Alla grundläggande karaktärer kom sannolikt till ytan där i grytet och alla tänkte mer eller mindre bara på sig själva.

På ytan åt vargarna upp de dödade vakträvarna, men detta var inget som Lila sett, men hon gissade att det var så det gick till. Vargarnas glupskhet skulle göra att inget, inte ens skinn och ben blev kvar.

De bevakade varje ingång. Varje räv som försökte fly på egen hand fångades in, dödades och åts upp. Det var ett löfte som vargarna hade gett och Lila tvivlade inte på att de skulle infria det löftet. Vilket som var värst kunde hon inte ana, att vara instängd i grytet med alltför lite mat och vatten eller att skickas iväg på ett ensamt uppdrag till en by långt borta i det okända. Hon kunde inte och ville inte heller jämföra vilken av olyckorna som var den värsta.

Hennes lokalsinne var inte det bästa, men iväg sprang hon med en stor varg som påhejare under den första kilometern. Hon visste inte när den hade släppt förföljandet. Hon sprang av rädsla så fort och så länge som hon kunde.

- När jag inte kunde springa längre, saktade jag ner och hämtade andan. Jag förstod inte hur jag skulle kunna hitta rätt, men varje gång som jag kände mig förvirrad dök en vit häger upp och visade vägen.
- En vit häger? Frågade Lova. De är inte vanliga i våra skogar.
- Det var länge sedan jag såg en sådan i dessa trakter. Lars berättade för två veckor sedan att han hade sett en och undrade vad det kunde vara för tecken.

De talade om fågeln under några minuter, men lät till slut dess närvaro till slut förbli ett mysterium. De kunde inte förklara dess närvaro på något sätt men fann att den gjorde ett bra jobb när den ledde Lila genom skogen.

- Svårast var det när jag skulle passera den hårda platta ytan.

Lova mindes den hårda platta ytan med vända. Hon och Love tillbringade två dagar med att försöka finna ett bra ställe att ta sig över. Till slut tog de mod till sig och sprang snabbt över där stigen tidigare hade gått, i förhoppningen att stigen fortsatte någonstans på andra sida.

- Hur kom du över?
- Hägern tog sig allt närmare, och när den var bara en meter ifrån mig hörde jag en röst inom mig som sa åt mig att springa rakt över. Jag såg in i hägerns ögon och sprang så fort jag kunde. Jag slutade inte att springa förrän jag kommit en bra bit in i skogen på andra sidan. När jag åter tittade upp lyfte hägern och flög in i skogen. Jag fortsatte min vandring mot byn.

Återigen föll hon i gråt. Det hon hade gått igenom var mer än vad någon enstaka räv borde behöva uppleva, men hon var stark och snart frisk, för tillfället med något negativ syn på livet.

- Jag saknar Lars, sa hon och fortsatte snyftandet. De stunder han inte bet mig var han den allra raraste av rävar.

Lova saknade sin Love, men sa inget om det eftersom detta var Lilas stund av bräcklighet. Att säga något om sitt eget lidande skulle vara som att inte lyssna på den som behövde säga

något. Hade hon berättat skulle hon ha startat en ömklig tävling som ingen av dem kunde vinna.

Vad fanns det för positivt med att Love var borta och hon var med valpar? Tänk om han inte skulle komma hem innan valparna föddes? Lova rycktes iväg i en känsla av oro och ängslan.

Tänk på hur du vill ha det, påminde hon sig själv. Det var svårt, eftersom oron och ängslan var så starka känslor.

”Love ska komma hem och leda mig, våra valpar och hela vårt samhälle.”

Hon såg en bild i sitt inre om hur hon och Love omgivna av sina fem valpar pratade med två vargar inför inte bara byns invånare, utan även invånarna från Rävköping. Chefen låg orörlig på marken framför en av vargarna.

Var kom den bilden ifrån funderade hon? Hon bestämde sig för att fråga Lika nästa gång hon träffade henne.

Under tiden som hon satt i sina egna funderingar föll Lila in i en drömfylld sömn. Hägern följde henne i drömmen också, tillsammans med en bild av en av hennes barndoms tysta beundrare, Lufs. Vad gjorde han i hennes dröm? Vad betydde hägern?

VÄGENS FÖRBANNELSE

När Love vaknade morgonen därpå efter en kort drömlös natt var Loke redan vaken.

- Redan vaken? Behöver du inte mer sömn än så?

Loke verkade klarvaken medan Love trött gnuggade sömnen ur ögonen.

- Har du inte sovit?
- Jag är en annan sort än du, svarade Loke tyst. Jag har fångat några smågnagare som du kan äta innan vi ger oss av.

Det låg en sork och tre åkermöss på marken framför Love. Han tittade på dem och sedan på sin trygga vän.

- Har du ätit?

Loke lyssnade inte på honom.

- Vi har en händelserik dag framför oss. Kom ihåg att vad som än händer måste du alltid lyssna till din inre röst. Det är där du finner svaren på alla frågor som kommer att behöva svar.

Någon inre röst visste Love inte att han hade. Vad menade Loke?

Han funderade lite till medan han under tystnad snabbt åt upp smågnagarna som Loke fångat åt honom. Han märkte inte när Loke gav sig av, Loke ville inte ha någon mat och det verkade

inte som om han behövde sova. Hur bar han sig åt? Kanske var det något som Love missat att lägga märke till?

- Bry dig inte om att försöka finna svar på frågor som inte behöver besvaras för att du ska komma vidare i ditt liv. Kom nu, äventyret väntar.

Äventyret! Love hade svårt att förstå hur han kunde få detta uppdrag till ett äventyr. Det kändes som en enda lång pina. Separerad från sin hona och ute på ett omöjligt uppdrag, knappast ett äventyr.

Ändå kände han sig trygg med att ha Loke med sig. Utan honom skulle han stå sig slätt.

Sista åkermusen svaldes och de satte av i halvsnabb takt mot Rävköping. De valde ett lägre tempo för att Love skulle kunna smälta frukosten.

De närmade sig vägen och Love kände hur oron tilltog. Någonting kändes helt fel med den där platsen.

Framme vid vägen stannade de till en kort stund och tittade på varandra. Love såg något märkligt i Lokes blick. En blandning av skräck och beslutsamhet.

- Vad är det? Viskade Love.
- Lyssna på din inre röst, sa Loke och sprang upp på den plana hårda ytan.

Love tvekade en sekund, men satte därefter iväg efter sin ledare. Det fläktade till kraftigt, mullrade högt, någonting skrek, tutade och brölade. Med en sista luftstöt passerade något stort och stannade några tiotal meter längre bort.

På vägen låg Loke tillsynes livlös och platt. Love smög tveksamt och skräckslaget fram till sin stillaliggande vän. Det verkade inte finnas något liv i honom. Vad hände? Han nosade på honom.

”Bit av märket och svälj det. Det är bråttom!”

Ljuden kom till honom utan att Loke rörde på munnen. Där det stora hade stannat, slamrade något plåtigt till och strax därpå hördes ett klickande ljud.

”Bit av märket NU!”

Det var Lokes röst, men den kom inte från hans kropp. Love förstod allvaret i uppmaningen, bet tag i örat och ryckte till för att få loss det. Samtidigt som han ryckte till, small det högt från där det stora hade stannat. Lokes döda kropp flög upp en bit i luften och föll ned i en onaturlig ställning medan Love rullade baklänges med märket och Lokes öra i munnen. Vad hände? Förvirringen hade inte fått grepp om Love än och han ställde sig upp.

”SPRING!”

Lokes ord ekade i honom och han vände snabbt om och började springa. Ett andra klick och en andra smäll hördes från det stora någonting och denna gång sved det till ordentligt i Loves svans. Han sprang fortare än han någonsin sprungit tills han utmattad föll ihop under en gran.

Han skakade i hela kroppen och hade svårt att röra sig. Aldrig förr hade han varit så rädd, aldrig förr hade han sprungit så fort och så länge. Nu låg han så still som han bara kunde och var på helspänn för att upptäcka om det stora något följde efter honom.

Det verkade som om han var ensam, och han började upptäcka mindre djur som ostörda höll på med sina bestyr. Det var nog lugnt för tillfället tänkte han.

När han började hämta sig märkte han hur det bultade i svansen. Den hade blivit genomborrad av något, men den satt ihop och han kunde slicka den för sårtvätt.

Efter rengöringen av svansen lade han sig under granen där han hamnat och lät förtvivlan och ensamheten komma över sig. Loke var borta, försvunnen i någon konstig olycka.

Märket? Love hade inte tänkt på det sedan olyckan. Han måste ha svalt det och örat när han sprang för sitt liv. Därefter somnade han.

Efter någon timmes orolig sömn vaknade han av att han hörde en röst.

”Vakna min vän. Du har ett uppdrag att fullgöra.”

Love vaknade med ett ryck. Det lät som Loke, men hur var det möjligt?

”Loke, är det du?” tänkte han och tittade sig förvirrat omkring.

”Lyssna till din inre röst var det sista som jag sa till dig. Har du börjat lyssna?”

Med ens var Love klarvaken. Lokes röst hördes inom honom själv.

”Är det du som är min inre röst?”

”Det är jag som är Loke. Jag är din guide för att finna din inre röst. Din resa för att finna din inre röst går via ett äventyr som handlar om att befria Rävköpings invånare från vargar.”

”Jag måste ha svalt märket, det var nog magiskt ändå.”, tänkte Love.

Rösten som tillhörde Loke svarade genast och denna gång som ett direkt svar på hans fråga.

”Märket är inte magiskt, du är magisk. Låt vårt samtal vara ett mysterium tills du förstår hur det fungerar. Tids nog kommer du att förstå, men inte förrän du är redo. Du vet inte hur mycket av det du inte känner till som du har att upptäcka inom de närmaste timmarna. Jag har nu eliminerat ett av problemen som ledde till att Rävköping invaderades. Märket är borta.”

Love som trodde att han hade svalt det fick nu tänka om.

”Märket behövs för att få Rävköpings invånare fria. Var är det? Vad gör vi nu?”

Loke svarade inte och Love blev ensam med sina tankar. Oavsett hur han ville att Loke och märket skulle vara på plats, blev han tvungen att acceptera att han var ensam och utan märket. Han blev tvungen att ta sig till vargarna och förhandla utan vare sig Loke och märket.

”Tänk inte den tanken!” kom det strängt från Loves inre när han för en sekund funderade över att ta sig tillbaka till byn och förklara dilemmat för Chefen. ”Den enda vägen är framåt. Ditt öde är att utvecklas till den ledare som du är ämnad och lämpad att bli. Det är nya tider nu och rävarna behöver ett ledarskap som bygger mer på ödmjukhet än på kraft och styrka. Utan ett ödmjukt ledarskap kommer vi inte att kunna hantera människornas framfart i naturen. Tänk på vad som hände på vägen. Tror du en chef som Chefen kommer att klara av fler sådana saker i vår skog?”

Love vände blicken i färdriktningen. Det fanns mycket riktigt bara en riktning för honom, samma sak gällde för alla rävar. Den väg man passerade stängdes alltid sedan man lyft tassen för att sätta ner den på nästa ställe. Den som vände åter skulle komma att leva i en illusion av att befinna sig i en tillvaro av något som passerade. Att stanna upp i en tillvaro gick inte, tillvaron ville ständigt förändras.

Han reste sig och började gå på skakiga ben i riktning mot Rävköping. Ensamheten var bedövande även om han tyckte sig känna Lokes närvaro, dock utan att förstå hur det kunde komma sig.

Uppdraget att förhandla med vargarna skulle bli mer än ett äventyr förstod han, det skulle bli en skräckinjagande uppgift.

”Om du visste vad jag vet, skulle du inte tveka som du gör. Jag har en hemlighet att berätta för dig när du är klar med förhandlingen med vargarna.”

”Det verkar som om du tror att jag ska klara av ett omöjligt uppdrag, att förhandla med vargarna, utan att ha något att förhandla med. Det enda de vill är att döda och förgöra två rävar. Nu kommer det istället bara en. Utgångsläget för min ensamma förhandling kunde inte vara sämre.”

”Du kunde också ha varit död.” svarade Loke. ”Det som hände borta vid det stora något, som kallas för lastbil, var att föraren sköt mot dig. Han hade ett hagelgevär i hytten för att kunna ta livet av trafikskadade djur. Ett sådant gevär är något som människorna har för att döda sådana som du och jag, ofta under ursäkten att vi är skadade och lider. Minsann fick han inte träff i min döda rävkropp, men skönt att du klarade sig sånär som på en liten skråma på svansen.”

Svansen var något som Love inte hade tänkt på under de senaste timmarna. Trafikskadad eller inte, denna räv mådde bra trots att hans vän blivit överkörd. Den förbryllade Love fortsatte.

”Det verkar som om du lät dig dödas av den där lastbilen. Varför? Trivdes du inte som räv? Det borde ha gjort ont.”

Medan Love sakta ökade tempot mot Rävköping besvarade Loke hans fråga.

”Det kan låta knepigt, men jag är en annan sort än du. Än en gång, jag känner till saker som du inte vet om att de existerar. Den kropp som jag lämnade på vägen var smärtsam, det har du rätt i, men den var överflödig för det uppdrag som du har framför dig. Om både du och jag

dykt upp bland vargarna, skulle vi båda blivit dödade. Jag för mitt märke och du för att du är ett hot mot Chefen.”

Love ruskade på huvudet.

”Jag känner mig inte som ett hot mot någon. Hur kan jag vara något som jag inte ens vet om att jag är?”

”Du vet inte mycket om dig själv. Den potential som ledare som du besitter är enorm. Om du kände till detta, skulle du antagligen missbrukat denna redan i unga år. Nu har du istället utvecklats till en kraftfull hane som andra rävar lyssnar till. Du kommer att bli framtidens ledare.”

Samtalet fortsatte och Love skulle komma att känna sig allt säkrare på lyckas med uppdraget. Han insåg att han skulle ha blivit dödad om han dykt upp hos vargarna i sällskap med Loke. Tråkigt men sant. Loke visste sådant som han själv knappt kunde gissa sig till och ytterligare en hel del till. Sannolikheten att han skulle bli dödad om han dök upp ensam var fortfarande stor, men han misstänkte att han skulle orsaka lite mer oreda genom att förstöra i vargarnas planer och därigenom få lite mer tid på sig.

Han började tänka framåt, på hur han skulle kunna få ut alla rävarna ur det stora grytet och sedan få dem att vandra hela den långa vägen till byn. Om de inte fått mat och vatten på flera dagar, skulle de antagligen ha svårt att orka med en så lång vandring.

”Se till så att du fokuserar på det som händer nu istället för det som kanske dyker upp en annan dag. Du har tillräckligt med problem för att inte slösa med energi på sådant som kanske inte kommer att inträffa. Din första uppgift är att ta dig till Rävköping och därefter ska du låta dig tillfångatas. Vilken uppgift som är svårast spelar ingen roll. Du behöver klara av dem båda. När du kommer in i grytet, kommer din första uppgift att bli att kontrollera hur de som är där mår. Därefter kan du börja fundera över hur de kommer att klara marschen tillbaka till byn.”

Orden var tillräckligt konkreta och tydliga för att Love skulle förstå. Loves val var att ta sig till Rävköping och bli tillfångatagen. Därefter kunde han börja fundera på återtåget. Det var mycket han inte kände till om återresan.

UTANFÖR OCH BEHÖVD

Lova kände sig som den utböling hon var i byn och ändå kände hon att hon behövdes. Lila behövde henne under återhämtandet och allt fler av de andra rävhonorna uttryckte att de behövde någon insatt att prata med. Inte för att hon var mer insatt än någon annan, dessvärre mer inblandad.

Hennes hane var på ett omöjligt uppdrag tillsammans med den ende hanen som han någonsin nämnt något nedsättande om. Detta hade skett under semestern då de vilade vid floden efter en simtur. Love hade kallat Loke för en kantig enstöring som inte tog något eget ansvar. Ovanpå detta kallades hon insatt av de andra honorna. Det var bara Lika som inte syntes till bland de som ville prata med henne och hon var den ende som Lova ville prata med.

Det var inte alltid som hon accepterade att prata med de andra, speciellt inte de som endast var ute efter att finna något skvaller att föra vidare. Dessa honor kunde hon snabbt identifiera på att de pratade mer än de lyssnade. Intressant att det var så tydligt.

När sådana kom på besök valde hon att vara så tyst som möjligt. Det kändes som om hon hade en viss energinivå när de kom och en annan, lägre, när de gick. Det föll sig bättre att låta bli att prata så mycket. Energin behövde hon för sig själv och för Lila. Besökarna, eller tanterna som hon kallade dem, var energitjuvar som bäst bemöttes med tystnad och ett otydligt samtyckande, oavsett vad de hade att säga.

Andra besökare var mer energigivande. De kom för att lyssna. Trots att Lova ibland inte hade något att berätta för dem, lät de tystnaden vara. Det var skönt när dessa kom på besök. Utan att de sa snudd på ett enda ord, gav de energi till Lova.

Lova visste inte om de gjorde detta medvetet eller omedvetet, men de kom att bli hennes bästa vänner under den svåra tiden. Den energi som Lila och tanterna dränerade henne på, gavs tillbaka av dessa tysta och medkännande honor.

Ibland råkade det sig att en tant och en lyssnare kom på samtidigt besök. Dessvärre för Lova brukade dessa besök sluta med att den tysta ursäktade sig och lämnade Lova med en av tanterna.

”Detta har jag fått för att jag ska lära mig något” ekade det i Lovas inre.

Hon insåg att det hon utsattes för var en process som hon var tvungen att ta sig igenom för att nå den bild som hon tidigare sett för sitt inre och som hon inte förstod.

Det hände att tanterna blev irriterade över att Lova inte lyssnade på dem, vilket blev tydligt när hon gav fel svar på något som de tyckte var uppenbart. Hon korrigerade snabbt sitt svar, och ursäktade sig oftast som trött och behövde vila. Vanligtvis funkade det, men andra gånger gick tanterna muttrande sin väg.

Hon kunde inte förstå varför de var så måna om att ha henne att prata med. De hade aldrig frågat om hon var intresserad av deras åsikter eller ej, de pratade bara vidare.

Ändå var hon intresserad av deras prat. Hon fann i deras berättelser ett oavsiktligt rop på hjälp, ett skri efter någonting som de hoppades kunna få av henne.

Det verkade som om rävar behövde andra rävar än sin egen hane eller hona att prata med. Underligt tyckte hon, det borde i ett öppet förhållande vara naturligt att prata med sin partner, men den ena efter den andra berättade om sina liv och äventyr som om de inte fanns i verkligheten. Kunde det vara så att de flesta av rävarna levde i en livslögn, ett liv byggt på krav som de förmodade att andra hade på dem?

Tanken var stor, men ju mer energi hon ägnade den, desto rimligare verkade det. En ung räv var väldigt formbar och tog gärna intryck av sina föräldrar. Omedvetet började föräldrarna att stöpa sina ungar i den form som de själva ansåg passande för deras talanger, och när den unga räven skulle klara sig själv saknade den kunskap om vilka tankar som den själv stod för och vilka den hade fått från sina föräldrar och andra i sin omgivning. En omedveten livslögn hade blivit till.

Formen, för hur tankarna bildade mönster och vanor, växte sig starkare i Lovas medvetande för varje samtal hon hade med någon av tanterna. På samma sätt ökade hennes insikter även efter tysta stunder med dem hon kallade vänner. Tänkt och ostrukturerade tankar härjade fritt i de flesta rävars sinnen utan att de funderade över vad de egentligen skulle ha dessa tankar till och vems de egentligen var.

Hon såg återigen bilden av sig själv och Love när de pratade med två vargar. Denna gång såg hon de fem valparna också. Bilden hade blivit klarare, men hon förstod inte varför hon och Love pratade två vargar, när de istället borde försöka fly och skydda sina rävungar. Bilden var absurd, men ändå var det något som växte fram ur den, något som lockade henne mer än vargarna skrämde.

Viljan att veta mer och lära sig om det okända ökade för varje gång denna bild gjorde sig synlig för Lova. Hon som hade trott att när skolan var slut var lärandet slut, men det fanns tydligen ingen ände på det. Livet var ett enda långt lärande i syfte att ständigt öka sina kunskaper och sin duglighet med siktet inställt på att göra livet lite bättre för nästa generation.

ENSAM OCH SVAG

Love kände igen skogen som han vandrade igenom sedan hans och Lovas vandring till byn, men denna gång kändes den mörkare och mer skrämmande än någonsin tidigare. Det hade gått ett tag sedan han haft kontakt med Loke senast. Det verkade som om Loke på detta sättet byggde upp hans egen förmåga att ta sig fram.

”Du känner dig ensam.” hörde han till slut Loke säga.

”Absolut, i början av vår vandring ville jag välja bort ditt sällskap, och nu vill jag inget hellre än att få dig tillbaka”.

Loke skrattade stilla.

”Helt naturligt. Då var jag en skrämmande, udda och avvikande individ, nu är jag en trygg och pålitlig sådan. Vilken är skillnaden?”

Love funderade över frågan. Det fanns ingen yttre skillnad, det var bara hans egna tankar som hade gjort tolkningar av det han hade försett sitt sinne med. Loke hade varit densamme hela tiden. Hade något förändrats?

”Dina tankar om din omgivning.” svarade Loke. ”När du ser dig om i denna skogen verkar den skrämmande, men så var inte fallet när du gick här senast tillsammans med Lova. Vilken är skillnaden?”

Samma fråga men en annan betraktelse och tolkning, dock med samma svar. Det var Loves tankar som hade ändrats. Skogen och Loke hade varit desamma, men tolkningen av det Love såg och upplevde hade ändrats.

”Mina känslor och tankar förändras under färden, ibland till det bättre och ibland till det sämre. Jag själv styr vilket håll mina tankar går åt.”

Det var Loves egna ord, men han kände inte igen dem sedan tidigare. Han hade börjat växa på ett märkligt sätt.

Han tittade återigen på skogen och denna gång var den mer neutral.

”Intressant, genom att ändra min egen uppfattning, kan jag ändra mina känslor för det jag ser.”

”Tolkningen är alltid individuell.” Det var Loke som gett sig in i det mentala samtalet igen. ”När du öppnar ditt hjärta för att släppa in mer kärlek från omgivningen, kommer din syn på den att förändras till det bättre. Betänk de tankar som du tänker, iaktta det som kommer ut som negativa tolkningar. Du behöver inte försöka med att göra dig av med dem, bara iaktta när de dyker upp. Det är första steget mot ett positivare synsätt. Räds inte det du tänker, men var observant på det.”

En positiv tanke gjorde inte Love mindre ensam, men han kunde förstå att ensamheten i sig varken var positiv eller negativ. Det var bara hans tolkning av den som var det ena eller det andra. Vad kunde han lära sig av att vara ensam i skogen på väg mot ett fruktat möte med vargar?

Ingenting var det första som han kom att tänka på, men han insåg intuitivt att det fanns något i denna situation som han behövde för att utvecklas.

Han vandrade vidare mot Rävköping i ett snabbare tempo. Det var inte så långsamt att han kunde fundera på en massa annat under tiden och det var inte så snabbt att han fick det jobbigt med flåset. Det låg på en nivå som han kunde klara av fysiskt och det gav honom en mental avslappning, inga tankar bråkade om utrymmet i hans sinne, det var fridfullt tyst.

Under sin ensamma men raska promenad upptäckte Love betydelsen av att få tyst på alla tankar. När han närmade sig färdens mål, var han på det klara med vad han behövde göra för att lyckas med sitt uppdrag. Den plan som hade formats utan att han ägnat en enda medveten tanke åt lösningen hade kommit till honom under tiden som inga tankar tänktes.

Planen infann sig bara. Det var inte hans tankar som tänkt ut den och det var inte Lokes. Vad kunde det ha varit?

”Det du inte vet, det vet du inte. Låt mysterier förbli mysterier. Söker du svar på dem, tar du energi från din uppgift, från ditt mål.”

”Och vad är mitt mål?”, frågade Love tillbaka. ”Varför kan inte allt få bli som det en gång var?”

”Du var inte nöjd och ville ha en förändring, men du var otydlig med hur förändringen skulle se ut. Dina mål känner du inte till förrän du är ärlig med hur din verklighet är. Det du befinner dig i just nu är en förändring, troligtvis en önskad sådan. Ingenting kommer att bli som förr, oavsett hur mycket du vill det. Det du hade var inte heller vad du ville ha, där fanns trygghet och säkerhet, men knappast mental komfort. Ett önskat läge innehåller dock inte tillräckligt med energi för att du ska kunna uppnå dina mål. Du hade kärlek från din hona, men inte från dina kollegor på jobbet. Stora delar av ditt liv fattades och den förändring du genomgår är det fler än du som behöver genomgå.”

Lokes ord var ovanligt många, men Love kunde inte finna något fel i det han hörde. Förändringen han bett om skedde just nu. Förändringens väg som han vandrade ledde honom ständigt framåt genom den egna utvecklingen. Han hade inte valt att bli ledare, men det verkade som om detta var något som han var på väg att bli, något som han inte kunde undgå att bli för att klara av sitt uppdrag. Fortfarande ledde han bara sig själv, men han insåg att han var tvungen att kunna leda sig själv på ett tryggt och ärligt sätt för att kunna leda de andra tillbaka till byn, bort från Rävköping, bort från vargarna. Alldeles ensam...

”Vem har påstått att du är ensam?” Lokes ord gjorde att Love stannade till. Han var fysiskt ensam, men Loke fanns där, och i sitt sinne började han tänka på Lova, hans tröst, kärlek och livsglädje. Utan henne fanns inget liv.

I uppdragets natur låg att på ett förtroendefullt sätt leda de andra rävarna ur fångenskapen i Rävköping. Med sina tidigare kunskaper och beteende hade ingen valt att följa honom. Loke hade till och med nämnt att han inte var omtyckt på sin arbetsplats, vilket säkert var sant. Själv hade han ingen aning, han var inte tillräckligt observant. Antagligen hade han varit för sluten i sig själv, alltför upptagen med sina egna tankar, sin trivsel och sina problem.

Nu var det bara en dag kvar för honom att bygga upp sin egen trygghet och få de andra rävarna att följa honom. Trodde han.

LOKES HONA

Några dagar efter att de gett sig av, kom Lokes hona Lika, återigen på besök.

- Han kommer inte tillbaka, sa hon lågmält.

Lova tittade först på henne. Det såg ut som om hon gråtit, en överraskning lika stor som om den tryggaste av rävar skulle ha gråtit.

Lova hade tänkt att hon skulle ha frågat om bilderna, men valde att avstå eftersom de var mindre viktiga än att låta Lika få prata av sig.

- Även om du leder en annan själ, kan du ibland behöva lite omvårdnad, svarade Lika. Tack, det är bra om vi kan vara tysta idag.

”Som vanligt läser hon mina tankar.”

- Du säger att Loke inte kommer tillbaka, hur kan du veta det? Du tror väl inte att jag kan acceptera att vi bara sitter tysta och tittar på varandra när du kommer med sådana besked?

Lika tittade på henne med ett underfundigt leende.

”Det finns andra sätt att tala på än att låta munnen arbeta.” hördes i Lovas sinne.

”Är detta ännu ett trick?” frågade hon trevande på samma sätt.

”Inte alls.” svarade Lika. ”Detta är ett mentalt sätt att tala med varandra på. Det är inte många som kan det, men du verkar besitta den förmågan.”

Lova log stolt, även om hon kände sig förvirrad av att inte använda munnen i ett samtal. Det var ord av detta slag som hon hört när hon senast såg Lika.

”Finns det något vi kan dölja för varandra?” frågade hon.

”Mycket”, svarade Lika, ”men det är svårare. Det du släpper ut med kärlek kommer att kunna fångas upp av mottagaren, om denne är tillräckligt medkännande.”

Lika satte sig tungt, nästan som om hon spelade en trött och ensam hona som just mist sin make.

”Vad hände? Varför kommer han inte tillbaka?”

”Den kropp vi bär under våra liv, är till för att bära våra själar under en läroperiod. Lokes läroperiod är på sätt och vis över och han finns nu på ett annat plan. Den vägen som du och Love hade så svårt att komma över, tog hans kropp, men så var det menat.”

”Saknar du honom?”

”Jag saknar honom mindre än du saknar din Love.”

Orden fick Lova att rycka till. Var Love död? Hade det hänt något? Hur skulle det bli med den inre bild som hon tänkt fråga Lika om?

”Lugn!” kom det från Likas håll. ”Glöm inte att Loke och jag är tvillingsjälar, ingenting av det du känner till kan ta oss ifrån varandra. Loke finns med mig i mitt hjärta, på ett liknande sätt finns han med din Love som nu ensam går för att möta vargarna.”

Det sista fick Lova att bli riktigt orolig och hon funderade över om hon skulle springa efter Love och hjälpa honom med förhandlingen, men det var omöjligt för henne att komma ifatt. Vad skulle hon göra? Paniken spred sig inom henne och hon började titta fram och tillbaka mellan ingenting och ingenting.

”Spara på din energi.” avbröt Lika. ”Du kommer att behöva den för dina ansträngningar. Det som sker det sker av en anledning, för att vi ska lära oss något. Loke hade gärna fått komma tillbaka till mig, men hans kropp var inte användbar för det uppdrag som våra hanar skickades ut på. Ingen av dem hade överlevt förhandlingen med vargarna om de båda kommit fram. Det finns en anledning till att det var Love och Loke som skickades ut.”

Lova fick fattningen åter och började fundera på hennes tidigare samtal med Lila. Det var något skumt i görningen berättade hon. Det som Lika berättade verkade stämma in på samma resonemang.

”Om det som sker är planerat och skumt, vad kan jag göra för att hjälpa till?”

Lika log brett mot sin frände. Det var ett näst intill triumferande leende, inte dominerande på något sätt, snarare stolt över vad hennes adept presterat.

”Du ska göra precis det som du håller på med. Var till hands för andra rävar, lyssna till vad de har att berätta och ta in det du känner stämmer med dig.”

Det var en alltför enkel uppgift tänkte Lova. Love var ute på ett omöjligt uppdrag och hon skulle lyssna till de som hade något att berätta. Rim och reson saknades i uppgiftsfördelningen, men hur skulle hon ställa denna frågan till Lika?

”Frågan är redan ställd!”, log Lika. ”Det tar ett tag att komma underfund med den mentala världen. Den svåraste uppgiften som du någonsin kommer att ställas inför är den att lyssna på en medräv utan att lyssna till det uttalade ordet. Det handlar inte om att lyssna till din bästa vän, utan det handlar om att lyssna till de rävar som du tror att du tycker illa om, rent av hatar. Även de har en hel del att lära dig, men de uttalar inte lärdomen. Du behöver läsa av den.”

Lova kände sig träffad av Likas berättelse om att inte vilja lyssna till de som vräkte sig över henne med olika ointressanta berättelser.

”Varje historia finns där för att du har något att lära dig. Välj att lyssna på alla, välj att lyssna på den som berättar det du redan lyssnat till, även om det inte är direkt inspirerande. För var och en som berättar en gammal historia, tillkommer en nyans som du tidigare inte lystrat till.”

När Lova funderade över det som Lika berättade, om att höra samma historia vid ett flertal tillfällen, bara för att eventuellt finna något som hon inte hade lyssnat till tidigare, kände hon sig förvissad om att det troligtvis skulle fungera. Vid några tillfällen mindes hon att hon faktiskt hade uppfattat en eller annan nyans i en länge ältad berättelse. Hon trodde att det var berättelsen som ändrades, men förstod att det lika gärna kunde vara så att hon helt enkelt inte uppfattade alla orden vid första, andra, tredje, och så vidare lyssningen.

Hon tittade upp för att ställa en fråga till Lika, men fann att hon åter var ensam. Hur länge hade hon suttit i tankar? Det var ju Lika som kommit för att söka tröst, och nu var hon försvunnen. Samtalet hade vänt på ett sätt som inte borde ha kunnat inträffa, men nu hade Lika försvunnit någon annanstans med sin sorg. Kvar var Lova ensam med sina tankar.

”Inte helt ensam, kära vän.” hörde Lova svagt. ”Jag följer dig fastän du inte ser med dina ögon, fastän du inte hör, nosar eller känner min närhet. Du är speciell.”

Lova ryggade till. Det var som om hon befann sig i ett överkligt tillstånd, ett tillstånd som hon inte kände till något om och inte visste säkert om det existerade eller inte. Vad kunde det vara?

Då hon inte kunde komma fram till någon förklaring beslutade hon sig för att acceptera det som hände som något som hon inte behövde söka en förklaring till. Det fungerade ju i alla fall, och energin kunde hon behöva vid den kommande födseln. Hon kände att ungarna redan började röra sig i magen.

Därefter funderade hon över om det hon upplevde med Lika hade med hennes tillstånd att göra, men lika snabbt som den tanken nådde henne slog hon bort den. Att det var så lätt att försöka finna förklaringar på sådant som man inte behövde veta för att nå dit man ville. Visst kunde det vara kul att veta, men risken var uppenbar att hon skulle kunna blockera sitt sinne och bli tokig på riktigt om hon tillät sig att försöka finna svar på mysterier.

”Bra”, hörde hon svagt någonstans ifrån, så pass tyst att hon knappt uppfattade det, men ändå tillräckligt tydligt för att hon med säkerhet visste att hon hade uppfattat det. Lika var med henne, både på nära och på långt håll. Underligt men spännande.

FÄNGSLANDE FÖRHANDLING

Inför den femte dagen slog Love nattligt läger en timmes vandring från Rävköping. Han slog sig ner under en gran och när natten föll, började även regnet att falla.

Det började som ett stilla sommarregn, men gick alltmer över i ett vildsint höstregn. Den plats han hade valt att tillbringa natten på låg något förhöjd jämfört med omgivningen och skulle förbli torr under resten av natten. ”Att lära sig att söka skydd är en utmärkt kunskap att ha med sig när det är dags att återvända hem med kamraterna från Rävköping” tänkte han innan han sakta föll i dvala.

I dvalan träffade han Lova som låg och sov i deras lilla gryt. Han tyckte att det verkade som om hon drömde om att få en större boning, men han kom inte på vad de skulle med ett större gryt till, deras gryt räckte alldeles tillräckligt till de båda.

Drömmen flyttade på sig och han såg hur han talade med en varg. Det var i och för sig förväntat, men det konstiga var att han skymtade Lova i närheten. Sedan dök det upp massor med bilder, en varg på vägen där Loke dött, Chefen som stod morrande framför honom, en vit häger. Massor med bilder som rörde sig som orolig mosaik i hans sinnen.

Med ett ryck vaknade han till. Regnet hade upphört och månen tittade fram. Den spred sitt kalla sken över skogen där Love vilade. Inte en själ befann sig i närheten.

Så drog molnen fram igen och skymde åter månen. Strax därefter började det åter att regna. Samma intensitet som tidigare och precis som tidigare sjönk Love åter in i dvala. Denna gång var bilderna mer stilla. Han såg en hel flock med rävar som sprang längsmed en bäck. Några av rävarna sprang in i skogen på andra sidan. Var de utstötta?

Sedan såg han ängen där han suttit på morgonen innan det omöjliga uppdraget tagit sin början. Fågeln kretsade fortfarande högt på himlen och han tyckte att den sa något.

”Du ser mer från höga höjder. Du hittar mat och fiender mycket lättare än om du befinner dig på samma nivå som dem. Sök vänner som ser mer.” Sedan dök den och slog klorna i en kraftig åkersork. ”Den mättar flera munnar.” var det sista Love hörde fågeln berätta.

Med ett ryck vaknade han och hade en plan för hur han skulle ta sig in i Rävköping. Han skulle ta sig upp på gräskullen norr om Rävköping för att få en överblick över var vargarna befann sig. Han skulle också ta med sig en offergåva till vargarnas ledare. En stor hare önskade han sig.

Det verkade vara insikter. Hur han hade kommit till dem visste han inte, och inte heller brydde han sig om det.

Sista vandringen inför mötet med vargarna påbörjades. Han visste inte hur han kunde vara så säker på att det skulle bli en förhandling, han bara kände det på sig.

Det skulle ta lite mer tid än vad han hade räknat med från början, eftersom han skulle behöva gå runt hela samhället. Den extra tiden tänkte han utnyttja för att gå igenom den plan som hade kommit till honom i sömnen. Vilken hjälp kunde han räkna med att få från Loke? Ingen alls var det klokast att räkna med. Det verkade som om Loke fanns där som rådgivare, men så länge som han var på rätt spår var Loke tyst.

Han behövde komma fram till hur han skulle komma in i Rävköping så oskadd som möjligt. Under den extra promenaden behövde han även komma fram till hur han skulle komma ut med hela flocken. Det skulle inte bli lätt, men det svåra skulle nog bli att övertyga de fångade rävarna att följa honom.

”Varför skulle du behöver övertyga någon att följa dig? Borde de inte göra det av egen fri vilja?” Lokes röst hördes för första gången denna dag.

”Men de vet ju knappt vem jag är?! De kanske kommer ihåg mig som den som flyttade.”

”Du kommer som en frälsare som ska leda ett helt samhälle till en bättre tillvaro, du är den som kommer att leda dem ur deras fångenskap. Naturligtvis kommer du att ställas inför svårigheter, en del av rävarna därinne är medtagna, andra är irriterade, men ingen kommer att kunna påstå något annat än att det är du som kommer med hjälp.”

Love traskade vidare med Lokes ord i sinnet. Han var tvungen att hålla koll på var han gick för att inte råka på en varg som var ute och rörde på sig. Att många vargar samlades på en så pass liten plats som Rävköping var minst sagt förvånande. Det var som om de väntade på något eller någon.

Han vandrade i en vid båge runt Rävköping för att inte råka på någon som han inte skulle råka på. Ibland tyckte han sig se en vit häger skymta bland träden. Den var ett gott tecken som han gärna följde.

När han vandrat i tre timmar nådde han kullen norr om samhället. Därifrån såg han in över Rävköping. Det var vargar överallt. Vad hade han gett sig in på? Fanns det inga andra utvägar än att ge sig in där?

”Du behöver bytet som du tidigare hade i tanken att ta med dig dit. Utan det kommer de att se dig som bytet, och det vill vi inte. Det finns för övrigt inga andra vägar ur detta äventyr. Det ena steget efter det andra behöver du ta. Tempot får du själv välja, livet är långt, men det pågår inte i ekeighet. Ditt mål är att komma hem som ledare för två flockar.” Lokes ord var inte direkt tröstande, men det fanns en viss logik i det han sa.

Love sansade sig och räknade till totalt nio vargar. Om han kom ihåg rätt fanns det elva utgångar från centrumgrytet. Konstigt att ingen tagit ledningen och försökt ta sig ut i de gångarna?

Sedan funderade han över Lokes senaste ord. Om det var så att han skulle basa över två flockar, var detta bara början. Om han mot alla odds skulle lyckas med att få med sig hela Rävköping tillbaka till byn, skulle han där ställas mot Chefen. Den delen av äventyret hade han ännu inte varit i närheten av i tanken.

”Han blir inte glad åt att se dig, men du behöver inte för”

”Om du är ute efter att pigga upp mig, kan jag berätta att du misslyckades totalt.” Love satte sig halvt om halvt upp. Den vita hägern cirklade över vargarna. ”Underlig fågel.”

”Fågeln är din vän, den vill väl. Tvekar du någon gång, välj fågelns väg. Den ser det du inte ser och har en bättre överblick från sin flyghöjd.”

Återigen försvann fågeln. Det var dags att ta sig in i byn. Love reste sig och gick nerför backen mot det närmaste buskaget.

I ögonvrån upptäckte han en rörelse och han satte sig alldeles stilla. Fram ur buskaget haltade en stor hare. Det verkade som om den var skadad. Love satt alldeles stilla och haren linkade rakt i gapet på honom.

Han fällde haren med ett enda bitt om halsen, rullade runt med den och hörde hur det knäckte till. Själv hade han inte ont någonstans, utan förstod att det var haren som brutit nacken.

Den låg slappt i hans mun. Inte ett ljud hade det kommit från den och det hela var över på fem sekunder utan något större väsen. Aldrig förr hade Love fällt ett så pass stort djur med så lite oväsen. Han kände en stor tacksamhet inför harens ankomst.

”Skönt” tänkte Love, ”en så pass stor hare hade jag tidigare inte klarat av att fälla utan problem. Nu har jag energi över till viktigare saker.”

Han tog haren i munnen och vandrade rakt in i byn.

”Som att promenera in till sin egen avrättning. Vilken idiot jag är!”

Han gick rakt fram till den största och till synes argaste vargen och släppte haren framför dess fötter. Vargen stirrade på honom sedan på haren och till slut tittade han på Love igen. Love kände hur han frös till när vargen tittade på honom, situationen var otäckare än han någonsin hade kunnat föreställa sig i sina vildaste mardrömmar.

- Vad är detta? Kommer du ensam?

Vargen tog sig fram till Love och vandrade hotfullt runt honom. De andra vargarna tittade lystet på haren som Love lagt framför deras ledare.

- Det skulle vara två! Var är den andre? Det blir ingen förhandling förrän vi har två rävar på plats.

Loke hade haft rätt. De visste om att det skulle komma två rävar och de talade om en förhandling. Love valde att berätta sanningen. Troligtvis skulle ingen tro honom ändå.

- Min kamrat är död.

Vargen snäste av honom på samma sätt som Chefen gjort innan de skickades ut på sitt uppdrag.

”Vilket märkligt sammanträffande.” Det var Loke som viskade tyst för att inte ta Loves uppmärksamhet från vargarna. ”Detta är den andre så kallade ledaren som vi träffar på vår resa, som visar brist på eget ledarskap. Pass på, du kommer att kastas i grytet med de andra rävarna eftersom de inte vet vad de ska ta sig till.”

- Vad gör vi nu då Pentti?

Det var en av de mer luggslitna vargarna som talade och han blev genast åthutad av ledarvargen. Med ett ylande ryggade han tillbaka och började slicka sitt nya sår.

- Ingen talar utan att ha bett om det. Ska det vara så svårt att förstå?

Bettet hade kunnat ta livet av vilken räv som helst och Love var glad, mitt i bedrövelsen, att det inte var han som hade fått klä skott för Penttis aggressioner.

Pentti tittade stint på sina underhuggare och vände därefter blicken mot Love. Han kände hur håret reste sig på nacken och försökte kontrollera sina känslor. Det gick inget vidare och det syntes tydligt hur han intagit försvarsställning.

- Men titta, sa Pentti i en hånande ton. Räven verkar hotfull. Hu så rädd jag blir...

Pentti låtsades skaka i sina knän och de andra vargarna skrattade artigt åt sin ledares skämt. Istället slog Pentti till Love med tassens och Love tumlade iväg någon meter. Det gjorde mindre ont än han hade förväntat sig och han trodde att han efter en sådan smäll skulle ha ramlat iväg mycket längre.

- Din skojare där, fortsatte Pentti. Du tror att du är listig och att du kan lura oss. Ropa fram din polare, annars kommer jag dig i stycken!

Love teg och tittade på Pentti. Han kände sig märkligt trygg i sig själv, sanningen var den han kunde hålla sig till, och det skänkte honom den trygghet som han för tillfället var uppfylld av. Han visste också att de inte kunde ta livet av honom förrän de fått det de kommit för.

- Två tuffa och kraftiga rävar skulle det komma, så löd vårt avtal. Var är den andre?

Pentti vräkte sig fram och slog sina käftar kring Loves hals.

”Avtal? Två kraftiga rävar?” Tankarna snurrade i Loves huvud. Allt som Loke hade misstänkt verkade vara sant. Sanningen fanns verkligen i betraktarens öga. Chefen hade skickat ut dem för att få egen vinning av resultatet.

”Du har aldrig sett dig själv va?” Det var Loke som talade till honom där han låg. ”Du är den kraftigaste räv jag någonsin träffat på. Du vet inte vad du är kapabel till. Vrid dig ur hans grepp och riv honom över ansiktet.”

Utan att tänka vidare på vad som kunde hända, gjorde Love som Loke hade föreslagit. Han kom på fötter och Pentti ryggade förvånat tillbaka. Alla vargarna tystnade. Detta var något som de aldrig tidigare upplevt. Love tog tillvara på förvirringen.

- Detta är den enda räv som kommer till er förhandling. Om ni avtalat något annat med någon annan får ni vända er till den för att reklamera leveransen. Mitt uppdrag är att ta reda på vad ni vill ha i utbyte mot att släppa ert grepp om Rävköping. Med ert antal skulle ni lätt kunna slita mig i stycken, men det är något annat som ni är ute efter och för att komma åt det behöver ni mig. Inget mer våld tack, då kommer ni aldrig att nå till ert mål.

Pentti skakade av ilska, men det verkade som om Loves ord trängde igenom hans tjocka skalle.

- För ner honom till de andra. Jag måste tänka.

”Så bra”, konstaterade Loke. ”Med den ilskan i kroppen kommer det ta honom många dagar innan han kan tänka klart.”

”Det känns som om det har gått alldeles för enkelt.” Love uttryckte sin oro över att ha för mycket flyt. ”Och vad gör jag nu?”

”Vad ska du med svaret till innan du känner till problemet?”

Love medgav att det kanske skulle vara bra att känna till läget innan de bestämde sig för nästa aktivitet.

”Du” svarade Loke lugnt. ”Du. Jag finns inte. Det är du som ska bestämma dig för vad du vill och behöver göra. Det är din mening med livet som du skänker ditt liv. Jag följer bara med.”

Just en snygg passagerare tänkte Love samtidigt som han förstes ner i centrumgrytet. En vidrig stank av avföring mötte honom i den mörka gången.

Utanför hörde han hur vargarna mumlade om att de hade blivit lurade och att de borde ha ätit upp den nyanlända räven med örhänget. Så långt fungerade planen, men det där med örhänget förstod han inte.

Nio vargar räknade han till innan han föstes ner i mörkret. Det var samma antal som han sett från kullen, och om alla var samlade, betydde det att det skulle finnas två oövakade utgångar. Var fanns dessa? Medan Loves ögon vande sig vid mörkret kände han sig självsäker och listig. I takt med att hans ögon vande sig vid mörkret, upptäckte han allt fler av sina medfångar.

ARBETE

De andra rävarna tyckte mer synd om Lova än vad hon själv tyckte. Med Lika till sällskap hade hon en relativt enkel tillvaro. Loke och hans släktingar syntes inte till i byn och därför gick all medkänsla till Lova.

Den ende som inte visade någon som helst hänsyn till Lova var den som skickat Love på det omöjliga uppdraget, Chefen. En knöl som gick utanpå det mesta ansåg hon.

Lila flyttade hem till Lova eftersom Chefen ansåg att hennes gryt ändå stod halvtom. Han bestämde och det verkade som om han inte förväntade sig att Love skulle återvända. Han

hade till och med gjort närmanden vid ett tillfälle. När Lova bryskt avvisade honom bte han taktik och började istället terrorisera henne och Lila.

Vid upprepade tillfällen såg han till att de blev utan mat och han kom ofta med småjobb som tillhörde sådant som kunde vara ogjort. Lova bet ihop och tänkte att en dag skulle han få betala för allt ont som han gjorde. Det onda kom alltid ifatt de onda, inifrån eller utifrån.

De båda honorna insåg att arbetet som de försågs med saknade mening. Det verkade som om de sysselsattes av något dunkelt syfte. Istället för att låta sig påverkas av det och bli offer för yttre omständigheter valde de istället att utföra arbetena på allra bästa sätt.

När Chefen senare kom för att hämta arbetena blev han ofta irriterad, inte för att uppgifterna var lösta, utan för att de dessutom var lösta på ett förträffligt sätt. Missmodigt lommade han ifrån grytet och kom strax därefter tillbaka med ytterligare någon onödig uppgift.

Vid ett tillfälle frågade Lova om han inte hade en flock att leda hellre än att kurtisera ett par änkor. Hennes tanke var att provocera honom att säga vad han egentligen trodde om utgången av Loves uppdrag. Han blev riktigt irriterad över hennes påstående och höjde tassens för att slå till Lova, men då klev Lila emellan och hindrade slaget.

- Ser du inte att hon väntar valpar? Vad är du för en chef som slår havande rävar?

Chefen märkte förstås vilket tillstånd Lova befann sig i, vilket var ytterligare en irritation för honom. Den räv som han behövde bli av med skulle få avkommor, till råga på allt tillsammans med den vackraste av alla honorna i flocken. Hon verkade vara halvt kommen till nedkomst, men han var tvungen att tåga om allt han visste. Hans framtid som ledare för flocken stod på spel och han hade själv försatt sig i den situationen. Agerandet hade varit pinsamt och han fick allt svårare att täcka sina egna brister.

Han valde att försvinna för att inte återvända mer den dagen. De meningslösa uppgifterna fortsatte han att komma med då och då och de båda honorna fortsatte att utföra uppgifterna på bästa sätt.

Mat fick de av de andra honorna som såg hur de fick slita med sina meningslösa uppgifter, men de såg till att Chefen inte såg vad de gjorde, eftersom han med våld hade satt sig i respekt hos de flesta. En respekt som började luckras upp inifrån Lovas gryt, agerande för agerande, hans eget agerande.

UTGRÄVNINGEN

Så gott det gick samlades de andra rävarna runt Love i det trånga utrymmet.

- Lila berättade att det var trångt, men detta övergår mina värsta farhågor.
- Så hon kom fram, hördes en röst i mörkret. Skönt!

Det var Lufs, en av de största rävarna i Rävköping som talade. Han talade inte gärna utan valde oftast att vara tyst och tåga med sin åsikt.

- Hon var inte i bra skick, men hon lever.

- Hur kan du veta det så säkert?

Love visste inte hur han visste. Han kunde inte och ville inte förklara.

- Hur jag vet spelar ingen roll. Min uppgift är att ta er härifrån.

Ett missmodigt mummel hördes i mörkret.

- Hur ska det gå till? Ska du äta upp vargarna? Kan du trolla?

Det sista fick Love att titta till och han svarade helt framt.

- Javisst, jag kan trolla.

Det blev helt knäpptyst i mörkret, till och med vargarna utanför hördes knappt.

- Ingen kan trolla, det är bara bluff.

Det var Lufs som sa det. Denne store hane med så stor potential och så liten hjärna tänkte Love.

”Pass på!”, kom det snabbt från Loke. ”Sådana tankar är inte värdig dig. Behandla andra rävar som om de var vad de borde vara, så kommer du att hjälpa dem att bli vad de är kapabla att bli. Lufs har många bra kvalitéer, som du kommer att ha nytta av med honom som vän. Just nu mår han uselt efter att ha tillbringat alltför många dagar instängd här. Dessutom är det ytterligare något med honom som du inte känner till ännu. Se honom som din vän och behandla honom som du vill att han ska behandla dig.”

Hoppet var det sista som övergav rävarna men nu svalnade hela grytet hopp och intresse till den nyanlände. Love kände missmodet växa inom sig. Det hade gått smidigt hela vägen fram till fångenskapen. Nu var det dags för de första motgångarna.

”Du har ett stort mål framför dig. Låt det bidra till att skapa den spänning som du behöver för att du ska ta dig från den plats där du är till den plats där du vill vara.”

”Det är inte jag som bestämt att jag ska bli ledare. Det är andra, och det är inget mål som jag känner ger mig energi.”

Loke var tyst en liten stund för att låta Loves missnöje sätta sig.

”Lova bär på dina valpar. Fem stycken!”

Bilderna som Love tidigare sett blixtrade genom hans sinne. Han och Lova talade med ett par vargar och runt omkring dem sprang fem glada små valpar. Han skulle bli valpfar, men vad gjorde vargarna i bilden? Att sådana djur var ju högst fientliga hade han precis fått erfara.

”Tror du att det är mål stort nog för dig att få träffa dina avkommor? Är det ett mål stort nog för att skapa den drivkraft du behöver?”

Love ryckte till. Han behövde något som kunde få de andra att önska sig till en bättre tillvaro än den som upplevde just nu, något att komma till, som var starkt nog för att de skulle orka med en flykt undan vargar.

Lufs var den som tagit ledningen i det trånga grytet, trots hans tysta sätt. Säkert ett val som inte heller han älskade. Det var han som skulle ledas, resten skulle följa honom, och därmed skulle de följa Love.

- Vad driver dig att komma härifrån?

Lufs förberedde sig under tystnad att besvara frågan, och fortsatte att titta på Love. I hans tanke fanns en hemlighet.

- Vi har haft en hemsk tid de senaste veckorna. Vill det sig illa kommer vi allesammans att dö här. Min drivkraft är inte att komma härifrån, det är att återförenas med min tvillingsjäl. Hon försvann härifrån för några dagar sedan för att hämta hjälp och lämnade mig för att se till de övriga i flocken. Nu har du kommit hit.

Hans ord sjönk in hos de övriga, som en efter en förstod att han talade om Lila. Hon var tillsammans med Lars fram tills att vargarna kom, och nu stod Lufs där mitt ibland dem med det dåliga omdömet att säga att han och Lila var tvillingsjälar. Love insåg att situationen var jobbig för Lufs och att det kunde ligga en fara i den.

- Det är bättre att ha ett mål eller en tillvaro att komma till än en tillvaro att lämna. Att komma till något ger den energin som behövs för att lyckas. Är det någon mer som har något att komma till hellre än att komma ifrån detta?

Rävarna blev lite förvirrade av Loves fråga och började röra osäkert på sig. De var på väg att anklaga Lufs för att vara ute efter en änkeräv när de fick de denna konstiga fråga av nykomlingen.

- Jag vill rulla runt på en äng med mina syskon och föräldrar.

Det var en av de yngre som vågade tala när de mer mogna tvekade.

- Hysch, din far togs av vargarna, hur skulle det gå till, snäste en av de äldre rävarna av hans ord.
- Låt pojken berätta, fortsatte Love. Jag tror bestämt att du har en god idé om hur det skulle gå till. Är det inte så?

Love gick fram och satte sig framför den unga räven, som tittade upp på honom med tårfyllda ögon.

- Ja, sa han så svagt att det knappt hördes. Min Pappa finns hos mig och allt han skulle vilja göra är att leka med mig på en äng. Högt uppe på himlen svävar en rovfågel, men den tar mig inte, den är min Pappa.

Love blinkade snabbt med ögonen och såg den unga rävens önskan inom sig. Ängen som han hade beskrivit var samma äng som han hade stannat vid på väg till jobbet.

- Den ängen finns, och jag vet var. Jag har till och med sett din Pappa slå småsorkar för att ta med hem till sin fågelfamilj.

Han höjde rösten för att överrösta det misstänksamma sorlet som började tillta.

- Vi är nu tre som har mål som kan ta oss härifrån. Det vill till att var och en av er skapar en drivkraft. Den som inte vill tro på att jag ska hem till min hona och våra fem ofödda valpar behöver inte tro på det. Den som inte vill tro på att Lufs vill återförenas med sin tvillingsjäl behöver inte tro på det. Den som inte vill tro att denna lillrävs Pappa flyger över min äng hemmavid, behöver inte tro på det. För egen del ser jag tre som kommer att klara av flykten härifrån, du bestämmer om du kommer att komma härifrån eller inte.
- Det där är ju bara sagor, muttrades det. Inte kan du trolla heller.
- Jag kommer inte att visa att jag kan trolla, men när vi kommer hem till byn, kommer ni att träffa mina fem valpar som ännu är ofödda, Lufs tvillingsjäl och lillrävens Pappa. Att tro betyder att du öppnar dörren till hoppet om ett bättre liv.

Sorlet tystnade och Love ansåg att det var dags att skrida till verket med att få ut samtliga ur grytet.

- Det borde finnas två utgångar fler än det finns vargar på ytan. Var finns de?

Det började muttras igen.

- Du kanske kan trolla upp dem, de är fyllda med vargarnas skit.
- Om detta var den plan du hade för att ta oss härifrån kan jag konstatera att den inte var något vidare.

Så gick pratet ett tag och missmodet växte till igen, men faktum var det att gångarna var igentäppta med vargarnas avföring uppblandad med diverse annan bråte, vilket bidrog till att försämra luften i grytet. De gjorde på det sättet sedan nio unga rävar försökte smita iväg första natten. Samtliga nio fångades in och dödades som straff.

Rävarna skakade olustigt på sig när de berättade om sina unga olyckliga. Deras döda kroppar proppades in i två av gångarna tillsammans med avföringen och bildade avskräckande exempel på hur det gick för de som inte underkastade sig vargarnas valde. Familjerna till olycksrävarna var minst sagt upprörda och ledsna över vargarnas beteende.

- Vet ni varför de är här?

Love trodde inte att de kände till att det var en räv som låg bakom deras olycka, men valde att inte berätta vad han visste. Det riskerade att skapa en än mer upprörd stämning än vad som redan var fallet.

- Oavsett om vi vet eller inte, kan ingen av oss bo kvar på denna plats, svarade en av mödrarna till en av olycksrävarna. Jag tror att jag talar för alla när jag säger att vi vill

till en underbar plats nära rinnande vatten, några kullfallna träd och öppna ängar att leka på.

De andra hummade instämmande och Love tittade på dem. De hade funnit en drivkraft.

- Så bra, jag vet var det där stället ligger. En av mina favoritplatser ligger bakom ett kullfallet träd alldeles intill det rinnande vattnet. För att komma dit behöver vi komma ut härifrån. Den doft som vargarna har försett oss med kommer att vara till vår fördel när vi kommer upp på ytan.
- Men vi kan väl inte sticka härifrån utan att begrava våra döda? Det var återigen mamman till en av de avlidna som talade. De ligger ju där i gångarna stackarna så hon och nickade mot en av de igentäppta gångarna.

Love funderade en liten stund. Loke fortsatta att vara tyst och lät Love hålla i kommandot.

- Vad behöver vi för att begrava dem?

Mamman skakade lätt på huvudet.

- Tja, under rådande omständigheter får vi nog nöja oss med lite jord.

Med de orden följde en idé och Love fick svårt att hålla tillbaka sin iver.

- Jord får vi genom att gräva, ni kommer ihåg hur man gräver va?

De andra rävarna hummade som svar till den korkade frågan, det var väl självklart att de kom ihåg hur man grävde.

- Om var och en gräver lite där den står, vart kommer vi då? Frågade Love ännu ivrigare än tidigare.

Ingenstans var svaret som han väntade på, och det lät inte vänta på sig.

- Om vi alla grävet på samma ställe, vart kommer vi då?

Nu gick det upp ett ljus för en del av de andra. De kunde gräva sig ut genom en ny gång. På samma sätt som de en gång i tiden grävt detta stora gryt skulle de kunna gräva sig ut.

En del ville börja med en gång, men Love hejdade dem. De skulle behöva vara listiga.

- Vi vill gräva oss ut, men vi har en del kamrater som också ska begravas. Om vi kommer ut på ytan där det finns vargar, kommer ingen av oss att komma undan. Var skulle det vara bäst att komma ut? Börja med slutet, var är det bäst att komma ut?

De rådgjorde ett slag och kom fram till att de skulle sikta in sig på en plats som låg tioalet meter längre bort i en dunge bakom en gran. De döda kamraterna skulle få en begravningsplats i varsin gång och för att inte bli av med all luft, grävde de två mindre hål rakt upp. Den nya luften gav en föräning om den stundande friheten.

De närmast anhöriga till de dödade rävarna var frivilliga att gräva fram deras kroppar ur vargarnas skit. På detta sätt skulle vargarna som tittade in i gångarna mötas av ett rävensikte och tro att allesammans fortfarande var kvar därinne.

Begravningarna och utgrävningen gick snabbt. Inom en timme nådde de dungen bakom granen. Love var den förste att titta ut. Inte en enda varg syntes till. Han vände tillbaka till de andra för att förbereda dem på flykten.

Han tittade på de anhöriga som begravt sina yngre släktingar.

- Är ni beredda att ge er av?

TILLVÄXT

Hon önskade att han kunde se hur hon växte. För varje dag blev hon allt större. Detta var en tid som rävar skulle dela med varandra, men nu var hon den ensamaste räven i hela världen, även om hon ibland hade sällskap av Lila och Lika.

Lila var ute på ett ärende i byn och Lika passade på att besöka Lova, som i sin tur passade på att fråga henne om bilderna som dök upp i hennes sinne.

- Bilderna du ser är skapade av dina tankar. Är det så att du verkligen vill något, kommer du att skapa en bild av det. Är det inget du egentligen vill uppnå, kommer du inte att se bilden klart.
- Mina bilder blir allt klarare. Jag ser mig själv, Loke och två vargar som vi pratar med. Våra fem valpar springer omkring och leker omkring oss. Jag tycker att de borde vara rädda för vargarna? Vad betyder bilderna?
- Då det är dina bilder, kan jag inte dela dem med dig, men kanske är det någon annan som du delar dem med? Har du känt efter?

Lova kände efter om hon kunde uppfatta att det var någon annan som såg bilderna. Love förstod! Han var en större del av bilderna än vad hon själv var.

”Har du funderat på var han befinner sig nu?” Likas fråga kom inifrån.

”Det är något som jag funderar över varje sekund som jag inte är upptagen med att göra ett meningslöst jobb åt Chefen eller sitter och lyssnar på någon av de gaggande rävarna som vill sprida rykten om andra.”

Hennes svar var uppriktigt, det gick inte många minuter mellan de gånger som hennes tankar gick till hennes hane.

”Du kanske skulle låta hans tankar komma till dig också?” Lika föreslog att hon skulle försöka ta emot de tankar som Love sände ut. Det hade aldrig förekommit i hennes föreställningsvärld att han kunde tänka på henne och att de kanske kunde få kontakt trots att de var åtskilda av ett stort avstånd.

Utan att fråga hur hon skulle göra försökte hon med slutna ögon finna sin älskade rävs tankar och berätta för honom att hon snart skulle ha valpar och att hon ville att han skulle skynda sig hem igen.

Efter en stund kände hon en elak doft, en blandning av stark avföring och jord. Det värkte i hennes tassar, men hon kände sig stark, inte trygg men självsäker. Så ändrades doften till frisk och fuktig skogsdoft.

Hon öppnade ögonen och fann att hon titta på Lila, som var tillbaka. Lika var borta.

- Sitt du och sov, det är bra för dig. Var det någon här medan jag var borta?
- Lika var här, Lokes hona.

Lila tittade misstänksamt på sin kamrat, men sa inget. Lova märkte dock att Lila undanhöll något.

- Det är inget, bara något jag hörde på byn. Visst ja, jag glömde en sak. Kommer snart tillbaka igen. Fortsätt att vila du.
- Men... försökte Lova, men Lila försvann ut genom dörren.

”Så underligt hon betedde sig?” Lika var tillbaka utan att Lova märkte hur det gick till.

”Hon hörde på byn att Loke inte har någon hona. Hur kan du då ha haft kontakt med henne?”

Lova ryggade tillbaka, det var kusligt att Lika kunde komma och gå som hon ville och att ingen annan än Lova verkade känna till henne.

”Ingen fara, min vän. Det är som de säger. Loke har ingen hona, jag är hans tvillingsjäl. När andra sviker, hjälper jag dig att hålla modet uppe. Jag finns till för dig i de stunder som du behöver det. Alltid finns jag där, men du uppfattar mig bara när du behöver det. Love har samma hjälp av Loke. Kände du något när du försökte ta emot Loves tankar?”

Lova sansade sig och återvände i tanken till vad hon upplevde innan Lila tumlade in. Doften som ändrades, tassarna som värkte.

”Vad tror du att det betyder? Jag tänkte att det var bäst att förekomma dig denna gången.”

Lova fnissade till. Det var precis den frågan som hon hade tänkt ställa till Lika.

”Så du finns till för mig.” svarade hon innan hon gissade på betydelsen av upplevelserna. ”Då är det kanske bäst att jag inte pratar om dig med andra. Undrar vad Lila sprider för rykten nu?”

”Oroa dig inte för de rykten som sprids. Ett rykte tar fart i andras förväntningar och har inget med dig att göra. Det är med rykten som med prestationskrav som man tror att man måste leva upp till. Det finns oftast inget innehåll i dem, vanligtvis är det föreställningar om andra som man själv har konstruerat. Det som Lila pratar om med andra får hon själv stå för.”

”Sluta oroa mig och börja leva alltså?” Lova insåg vikten av att inte slösa sin energi på sådant som saknade betydelse för framtiden. För hennes del var det viktigare att samla energi inför födandet.

”Så vad betyder det du kände?”

”Betyder?” Lova blev tillfälligt förvirrad av Likas fråga, men kom snart ihåg och förstod vad hon syftade på. ”Oh, jag vet inte. Jag tänkte på Love och kände dessa dofter och värkande tassar. Kan de höra ihop?”

Hon tittade upp och såg hur Lika nickade.

”Du är som en låtsaskompis! Du finns alltid när du behövs och ingen annan kan se dig.” Lova skrattade åt sin insikt.

”Fast bättre.” Lika skrattade med Lova ett tag innan hon fortsatte. ”Du har kommit på ett sätt att läsa av Loves känslor. Du klarade det utan att jag behövde leda dig dit. Du gjorde det själv, det enda jag behövde hjälpa till med var att få dig att försöka. Du var beredd att misslyckas, och därigenom utvecklade du en unik förmåga. Vad betydde det du kände?”

Lova funderade på vad de olika dofterna kunde betyda och varför tassarna värkte.

”Doften gick till det bättre, men tassarna värkte. Kan det vara så att han har tagit sig ur någon fångenskap?”

Hon slog upp ögonen och stirrade på Lila som återigen återvänt.

”Ja” svarade Lika tyst.

- Det var värst vad du verkar uppåt, frågade Lila.
- Love är på väg hem!

Lila tittade misstänksamt på henne. Hur kunde hon tro något sådant?

- Lova min vän, jag vill inte vara negativ, men din hane är ute på ett omöjligt uppdrag. Risken är väldigt stor att han inte alls kommer hem igen. Och den där Loke har ingen hona. Han är en ensam själ.

Lova tittade på Lila och sa triumferande.

- Likväl som du vet att Loke var en ensam själ, vet jag att Love är på väg hem. Du vet inte det jag vet och borde inte tro på alla rävar som du möter ute på byn. Vi låter det vara där och pratar inte mer om det.

Lila var inte nöjd med att Lova inbillade sig en massa saker, men höll tyst. Honor i Lovas och Lilas tillstånd borde se till att fokusera på sin tillväxt, sin framtid. Det var inte många dagar kvar tills det var dags att föda.

”Det är inte bara våra valpar som växer” tänkte Lova som tolkade Lilas tystnad. ”Dessbättre kan jag utnyttja mitt tillstånd för att växa själv och låta andra tro att jag är hispig på grund av graviditeten, men jag saknar Love.”

Hon kände efter om hon fick tag i Love. ”Våra valpar är på väg min kära” tänkte hon. Till svar kände hon skogsdoft och värkande muskler, men en känsla av frihet och ansvar.

FLYKTEN

Det gick snabbt och en efter en kom de upp på ytan. Love ledde dem snabbt en bit in i skogen för att komma iväg från vargarna. Många var trötta och behövde vila, men de gick med värkande muskler och hungriga magar.

”Jag behöver hjälp att nära dem när vi kommer fram. Om jag kunde få Lova att förstå att jag har fyrtiofem rävar med mig och att alla behöver mat.”

”Tänk på henne med detta behov.” Lokes förslag var lika tokigt som lockande. ”Hon vet att du är på väg och hon känner det du känner.”

”Hur kan hon göra det?” Love tvekade och invände på ett sätt som verkade uppenbart.

”Hur kan du veta att ni kommer att få fem valpar. Du vet till och med vilka färger de har.”

Love visste. Det var två röda, två bruna och en vit. Kunde det vara som Loke föreslog, att de kunde få kontakt, att Lova kände de dofter han möttes av, hans värkande tassar, musklerna som nästan pratade med honom och magen... Hur kunde det gå till?

”Just precis!” svarade Loke. ”Hon känner din hunger och dina andra känslor. Tolkningen får hon stå för själv. Min tvillingsjäl har varit hos henne i form av min hona Lika, ända sedan den dagen som vi gav oss av. Din hona valde själv detta sätt att kommunicera med dig. Lite trubbigt, men det fungerar. Kom ihåg att all den kärlek och längtan som du känner för henne kommer att nå fram, om du sänder ut den. Hur det går till behöver du inte slösa energi på att försöka ta reda på.”

Det var länge sedan Love hade känt hur hans kärlek till Lova flödade genom honom. Mest hade han känt saknad efter hennes sällskap, men nu tilltog den berusande känslan från de unga åren, förstärkt med de senaste årens erfarenheter slutligen kryddad med den senaste tidens ofrivilliga separation. Kärleken strömmade genom honom och han ville hem så snart som möjligt.

Flocken hade vandrat under tystnad rakt österut i en timme, och det började bli dags att vända söderut. Love gjorde bedömningen att vargarna inte skulle börja med att leta åt detta hållet när de upptäckte att de var borta. En och annan argumenterade mot honom att det inte fanns någon anledning att gå en så pass stor omväg, men då vargarna var i maskopi med Chefen, visste Love att vargarna skulle förmoda att de skulle ge sig av rakt söderut. Det var den naturliga flyktvägen.

För att inte göra rävarna onödigt upprörda över Chefens agerande, valde han andra argument såsom att de skulle gå i fyra dagar och att en timmes extra vandring skulle leda dem på ett spår mot byn som var skild från vargarnas, även om deras riktning skulle vara densamma.

Samtliga tvingades att avstå ifrån att bada av sig de dofter som de förde med sig ut ur grytet. De luktade varg och ju längre de behöll den doften, desto längre tid skulle det ta innan vargarna kunde lukta sig till dem.

När de hade vandrat i en timme kom de fram till en ravin och tog av mot söder. Love kände sig inte helt bekväm med ravinen på ena sidan och skogen på den andra. Flyktvägarna var alltför begränsade och han manade på flocken för att snabbt komma in i skog igen.

Efter ytterligare en timmes hastig vandring upphörde ravinen och de kom åter in i skogen, nu vandrande mot söder. Love försökte i morgondunklet att få en bild av vilken kondition som flocken var i. Han upptäckte att den unga räven som ville till sin pappa rovfågeln hängde med huvudet.

- Är du trött min vän? Frågade han.

Den unga räven tittade upp på honom. Tårarna rann från hans ögon och Love blev orolig att någonting var på tok.

- Jag är på väg att träffa Pappa, svarade räven. Han har sagt att han ska vaka över mig när jag leker på ängen, han ska ge mig mat. Han kommer också att se till att det finns mat till hela flocken när vi kommer fram, men vi får vandra hungriga.

Love stannade till medan den unga räven fortsatte tillsammans med de andra i flocken. Tänk om det kunde vara så? Att han kunde få hjälp av rovfågarna för att föda flocken, detta tack vare den unga rävens flygande far. Han såg hur bilden av honom själv, Lova och valparna när de talade med vargarna blev ännu tydligare. Mycket riktigt, där fanns även rovfåglar som släppte mat till flocken.

Han väcktes ur sina drömmar av Lufs, som var den som gick sist.

- Hur fungerar planen?
- Tack, bara bra.
- Är det bara att hålla oss gående i fyra dygn nu? Många av de unga och gamla behöver vila. Jag tror att det kan vara läge att finna en plats att slå tillfälligt läger på. Om vi vandrar på nätterna och vilar på dagarna kommer vi att spara på den energin som annars skulle behövas för att hålla temperaturen på en bra nivå under dagen.

Love höll med om att det var en bra plan, men undrade om det inte var han som ledare av de flyende som borde ha kommit upp med idén.

”Ingalunda”, svarade Loke. ”En god ledare lyssnar på de som har något att säga och väljer sina beslut utifrån sina samlade kunskaper. Det blir inte alltid rätt, men du behöver inte vara sämre än att du ibland kan ändra dig.”

- Jag känner till ett antal grottor lite längre fram, det kommer att ta oss cirka två timmar att ta oss dit, fortsatte Lufs.

Återigen kände Love att han kanske skulle ha tagit kommandot och var på väg att säga något om det när Lufs fortsatte, nästan som om han hade läst Loves tankar.

- Ingen fara Love. Du är den ledare vi följer för du ger oss utrymme och du lyssnar till vad vi vill. Det är egenskaper som vi inte är vana vid. Den tidigare chefen i vår flock, det var Lars förresten, han tog makten genom sin våldsamhet, men nu är han inte bland oss längre.

I grytet i byn några veckor tidigare hade Lila sett tilltygad ut av bitmärken. Love hade trott att det var vargarna som gjort henne illa, men nu fanns det anledning att tänka om. Sannerligen var det inte alltid som det uppenbara var det sanna. Detta var en av Lars hemligheter som han trodde att han skulle kunna ta med sig i graven. Ännu en ledare som missbrukade sin ställning alltså, både i hemmet och i flocken. Hur kunde det bli på det viset?

Hans insikter om ledarskap blev allt djupare. Inte heller i Rävköping fanns den ledare som man önskade sig. Tyranner intog platser som de inte förtjänade och enda utvägen för dem var döden. Ändå upprepade det sig gång efter gång.

- Du är en strateg som håller våra hjärtligaste visioner levande och klarar av att lämna detaljerna till oss. Det är flera med mig som känner att det du gör är fantastiskt. För en gångs skull följer vi en ledare frivilligt.

Det enda han hade gjort för att förtjäna de värmande orden från den stora räven, var att agera som den ledare som han själv ville följa.

- Tack, svarade han. Vi gör som du föreslår och går till grottorna.

I takt med att solen steg allt högre på himlen kom de allt närmare grottorna som skulle skänka tillfällig vila. Samtidigt i Rävköping började vargarna fundera över varför det var så tyst i grytet där de hade nästan femtio rävar inspärrade.

När de tittade in i gångarna såg de att där fanns smutsiga illaluktande rävar. De sov väl, antog de och återgick till att vakta utgångarna.

Efter ytterligare en timme var rävfloken framme vid grottorna och slog tillfälligt läger på skyddade platser. De hade tur, för grottorna var fyllda med råttor och de kunde äta sig mätta för första gången på många dagar.

Samtidigt hade även Pentti blivit hungrig och bad en av vakterna att fiska fram en räv åt honom. Han hade beslutat sig för att de skulle äta upp allesammans och avsluta med räven med märket i örat om han inte lockade fram den kamrat som också skulle ha varit med till förhandlingen. Förhandlingen som var tänkt att ge dem mat för resten av året och den där Chefen ett löjligt örhänge som han trodde var magiskt.

- Kom ut räv med marke i örat, hojtade han in i en av gångarna.

Räven därinne rörde inte på sig utan låg blickstill. Han hojtade ett par gånger till men utan någon reaktion. Därefter provade han ett par andra gånger, men det såg likadant ut där. Ingen

reaktion över huvud taget. Han sträckte sig in i gången efter en av de skitiga rävarna och ut drog han en död och uppäten räv.

- De har lurat oss! Gräv er in i grytet!

Tre stora vargar började gräva och till deras förvåning var taket väldigt tunt och de föll handlöst ned i grytet. De tre vargarna fick gott plats i grytet som naturligtvis var tomt. De förstod att rävarna hade gjort lufthål i taket.

- Aaargh! Hoppa ur och låt mig titta, fräste Pentti och hoppade ner bland de övriga. Idioter!

De andra lydde hans order och han fick det utrymmet som behövdes för att se sig om. Samtliga gångar var igentäppta med jord, det vara bara en gång kvar. Han tittade upp ur grytet i riktningen som följde av gången. Den gick mot en stor gran och bakom den fanns ett buskage.

Pentti hoppade vigt upp ur grytet och rusade iväg till granen och buskaget. Mycket riktigt, där var tunnelmynningen.

- Idioter! Ni har släppt ut dem!

Pentti var rasande! Sedan funderade han över vart de kunde ha tagit vägen. Troligtvis hade de varit ivriga och börjat vandra rakt mot byn, där deras räddares uppdragsgivare Chefen bodde. De andra vargarna gjorde sig beredda att springa ifatt rymlingarna.

”Det är för uppenbart”, tänkte Pentti. ”Nykomlingen är slugare än jag kunde ana. Om han kunde få Rävköping att gräva sig ut på detta sättet och sedan följa honom, inser han också att vi skulle kunna hinna ifatt flocken innan de nått vägen.”

Han skickade iväg tre vargar rakt mot byn ifall de mot förmodan tagit den vägen. Två skickade han åt fel håll och själv valde han att med de övriga tre vandra rakt västerut. De doftspår de kunde följa var dolda under en doft av varg. Det var deras eget fel insåg Pentti, men han skulle aldrig medge att han hade tagit ett dåligt beslut när han valde att propa igen gångarna med deras egen skit och döda rävar.

De tog upp jakten och han kände på sig att de kunde hinna ifatt flocken om de sprang dagtid och vilade kort på natten.

Love anade oråd och väckte flocken för att få dem att börja röra på sig igen. Solen var fortfarande uppe och beslutet att bara vandra på kvällar och nätter hade just ändrats.

En hel del av rävarna protesterade, men gjorde ändå som deras nye ledare ville.

- Vargarna har upptäckt att vi är borta. Vi behöver sätta fart söderut. Om en timme kommer vi att passera ett vattendrag. Där tar vi oss tillbaka österut för att kort därefter åter svänga söderut. I vattnet blir vi av med vår vargdoft och behöver därför vandra snabbt därefter. Målet är att vi ska komma över vägen innan det blir mörkt imorgon.

Målet var högt ställt, men Love insåg att vargarna hade genomskådat hans första plan.

De påbörjade vandringen omedelbart och kom efter en dryg timme till vattendraget. Två unga snabba rävar fick bada av sig för att sedan springa in en kilometer i skogen för att sedan vända tillbaka till bäcken och följa de andra. Tanken var att de skulle lägga upp ett doftspår som fick vargarna att gå rakt över bäcken.

De unga rävarna for iväg på andra sidan bäcken och de övriga vadade ner i det kalla vattnet och följde med strömmen österut. Love tog ledningen och valde att stanna i vattnet tills han började känna sig riktigt kall. Det hade då gått trettio minuter och de två rävarna som skulle lägga ut villospåret borde komma ifatt dem inom kort.

Han gick upp på den södra stranden och lät flocken vila ett slag. Efter ytterligare tio minuter dök de två rävarna upp.

- Du hade rätt. När vi kom tillbaka till vattnet hörde vi att de kom springande. Vi gömde oss i vattnet och såg hur de tog upp jakten längs det spår som vi hade lagt ut. Frågan är hur mycket tid vi har på oss?
- Det kan ingen veta, vi får se till att skynda oss. Många fryser nu, men vi kommer att bli varma när vi springer mot vägen. Vi sätter fart, följ mig.

Orden kändes naturliga och flocken tvekade inte. En rask språngmarsch påbörjades. De förföljande vargarna hade ännu inte kommit till änden av doftspåret.

LOVAS BREV

Lova hade upptäckt att hon fick bra kontakt med Loves känslor. Den kärlek som hon kände strömma sin väg, var större än den hon hade känt, till och med när de nyss träffats. Hon ville göra ett försök att förmedla sina känslor till Love och valde något så ovanligt som att skriva ett brev till honom. Eftersom det inte fanns någon postgång dit där han befann sig, skulle han aldrig kunna läsa det, men ändå trodde hon att han skulle uppfatta det hon skrev, på något sätt.

”Kära Love!

Jag har saknat dig från den sekund jag såg din svanstipp försvinna i blåbärsriset för fyra veckor sedan. Under vår sista tid tillsammans blev jag dräktig och har nu fem söta valpar i min mage. Två är röda, två bruna och en är vit, men det där tror jag att du redan känner till. Det känns så på den kontakt som jag med hjälp av Lika har lyckats få med dig, trots att avståndet mellan våra kroppar är stort. Jag har dock lärt mig att avstånd mellan känslor inte går att mäta,

Det blev min lott att vårda Lila sedan du gett dig av. Chefen är den grymmaste av rävar som jag någonsin träffat. Han verkar vara inställd på att du inte kommer tillbaka, men han vet inte vad jag vet; att du kommer tillbaka strax efter att jag har fött våra valpar.

Åh vad jag önskar att du kunde vara här när det är dags att föda. Hela dräktigheten har jag önskat att du vore här, men jag får nöja mig med den kontakt som jag ändå upptäckt att jag kan ha med dig.

Lila hade problem visade det sig när jag vårdade henne. Hennes bettmärken kom inte från vargarna utan från Lars, som plågade henne. Varför är rävar så elaka med varandra när de vinner mer på att älska varandra?

De känslor du har för mig, som jag känner att du bär med dig under ditt äventyr både gläder mig och skrämmer mig. Den kärlek som du sänder min väg går inte att ta miste på, och jag kan bara instämna, det är mer kärlek idag än den dagen som du gav dig av. Den fysiska ansträngningen som jag uppfattar att du utsätts för skrämmer mig däremot lite, inte särskilt mycket, men det sitter en lite tagg där i sinnet. Hur kommer du att må när du kommer hem igen?

Din utveckling till att bli flockens ledare passar dig väl och du kommer att bli en uppskattad och välkommen ledare när du kommer hem. Chefen finns här, men vad det ska bli av honom vet jag inte. Han fortsätter sitt styre med tyranni, men jag tror att han kommer att falla på eget grepp inom kort.

Jag är för alltid din, och de gånger du inte finns hos mig, finns jag ändå där med dig liksom du för alltid finns här för mig.

Din skatt

Lova”

EN VÄN BLAND OVÄNNERNA

Tempot var hårt uppskruvat och en del av de yngre och äldre började få svårt att hänga med. Målet var fortfarande att komma över vägen innan nästa dag var till ända. På andra sidan skulle vargarna av någon anledning ge upp, men Love förstod inte hur och varför. Det var inte heller viktigt att veta just nu, det räckte med att han var förvissad om att säkerheten fanns på andra sidan av vägen.

Helt utan förvarning stod en av vargarna mitt framför dem. Det var en av de yngre, som hade skickats rakt söderut en dag tidigare. Dess öra var avbitet på ett sätt som kändes bekant för Love, men trots att det, hade Love lett flocken rakt i gapet på honom och nu såg han sig om för att försöka finna en utväg, en ny plan där den första hade fallerat. Även vargen såg sig om, som om den ville förvissa sig om att ingen såg vad den gjorde.

När Love noterade detta, lugnade han ner sig och tittade på det som borde vara en fiende.

Det var vargen som lågmält tog till orda. Även rösten kändes bekant, men Love kunde inte placera den.

- Lugn, jag är på er sida. Jag vill hjälpa er.

En varg som ville hjälpa dem? Love förstod inte varför.

- Den varg som vill hjälpa rävar är inte född, speciellt efter det som hände i Rävköping.

Love tvivlade på att han skulle kunna prata flocken förbi den unga vargen och funderade på andra lösningar. Senaste försöket till förhandling med vargar slutade i fångenskap och det var

något som han inte ville upprepa. Då hade han även haft Loke till hjälp, men denna gång verkade det som om han var tvungen att klara sig själv.

Två av Rävköpings största rävar smög fram på var sin sida om Love. Det kändes lite tryggare, men inom sig kände Love att han ville klara av detta utan deras hjälp

- Vi är beredda att hjälpa dig om han skulle gå till attack, väste de.

Vargen log ett snett leende.

- Ni behöver inte vara rädda för mig. Det är de andra vargarna som är farliga. Jag tillhör undantagen som tänker och funderar. Det verkar som om någonting inte stämmer med det vi upplever här.
- Varför skulle vi lita på dig? frågade en av de två tuffingarna. Du ser ut som de andra, vad är det som gör dig till ett undantag?

Vargen tittade kort på tuffingen men vände snart blicken åter mot Love.

- Du borde ha bättre koll på dina medhjälpare. Jag vet, eftersom Pentti inte har full koll på mig. En gruppmedlem som inte drar åt samma håll som resten av flocken, kommer förr eller senare att ställa till med problem. Jag fick mina varningar och till slut satte Pentti mig på plats genom att bita av mig örat.

Vargen såg sig om mer eller mindre hela tiden.

- Ingen får se att vi pratar. För ungefär fyra veckor sedan fick vår flock besök av en stor, raggig räv med gul svanstipp och ett uppdrag åt oss. Han pratade med Pentti i en timme innan han gav sig av. Sedan sa Pentti att vi hade fått ett uppdrag i att belägra Rävköping och sedan invänta två rävar som skulle komma för att förhandla. Den ene skulle ha ett märke i ena örat, och honom skulle vi döda och den andre var en utmanare till hans chefsposition, och honom skulle vi också döda. När du dök upp ensam, blev Pentti vansinnig, det märkte du kanske? Vi skulle få mat resten av året om vi levererade märket och de båda döda rävarna till honom.

Räven som vargen hade beskrivit påminde om Chefen. Han hade alltså träffat vargar och smitt planer under sin semester. Det var också förklaringen till varför den stora lufsiga vargen hade varit så ovillig att förhandla med Love, men han förstod fortfarande inte varför Loke skulle dödas.

- Märket innehöll någon hemlighet som räven med den gula svanstippen ville ha.

Innehöll Lokes märke en hemlighet? Denna hemlighet bar Love alltså omkring på i sina tarmar. Var detta anledningen till att han kunde ha kontakt med Loke trots att han var död? Varför hjälpte han inte till nu när han behövdes?

Vargen tog på nytt till orda och fick Love att släppa sina funderingar.

- Vi har inte mycket tid på oss. Ni kan inte fortsätta på denna väg utan hjälp. Doftspåret som ni la ut fungerade bra, men nu har Pentti och hans anhang nått änden av det. Jag

vill att ni går åt väster igen i ett par kilometer innan ni vänder och tar er tillbaka mot Rävköping. Helt fel håll alltså Under tiden ser jag till att min flock fortsätter att leta i den riktning som ni är på väg mot.

- Varför ska vi lita på dig?

Återigen det sneda leendet som nu började kännas tryggt.

- För det första har ni inget val. Ville jag, hade ni redan varit omringade av flåsande vargar, för det andra går ni i den enda riktning som till och med den mest korkade av vargar, Pentti alltså, till slut kommer att komma på att ni går i. För att hjälpa till behöver jag veta att ni tar denna vägen, annars kan jag göra ett misstag. Marginalerna är för små för att det ska finnas plats för misstag, även om de kan vara lärorika under träning.

Självklart! Hur kunde Love ha varit så korkad? Han hade inte tänkt utan agerat på instinkter. Hans vilja att så snabbt som möjligt ta sig över vägen och hem igen hade fått honom in på ett spår som var enkelt att räkna ut.

- Vi sticker på en gång, svarade han och manade på sin flock att byta riktning.

De började röra sig tveksamt och lite sakta, de kände att de nu var så nära att ytterligare en omväg kändes onödig. De var inte heller vana vid att lyssna på råd från vargar. En av de två tuffingarna kom ifatt Love.

- Är du säker på att detta är en bra väg?
- Den som säger sig vara säker ska du inte lita på.

Orden bara föll ur Love. Det var som om någon annan hade sagt dem.

”Loke, är det du som är tillbaka?”

- Men om du inte är säker, hur ska vi då kunna lita på dig?
- Det enda du någonsin kan vara säker på, är att det uppenbara inte alltid är det rätta. Hade han velat, kunde han ha kallat på flocken, och ännu lättare hade det varit för honom att knäcka nacken både på dig och mig och din kompis. Hade han gjort det, hade våra kamrater säkert flytt åt alla håll och kanter och flocken hade aldrig mer blivit en flock.
- Men, det blir ju en omväg för att ta sig till säker mark?

Räven ville inte ge upp men Love svarade inte, han bara tittade med fast blick på den unga kraftiga räven. Det var självklart för vilken räv som helst att ta den naturligaste av vägar, men för att på säkraste sättet ta sig till säkerhet fick de nu ta den inte helt uppenbara omvägen.

Räven vid hans sida grymtade missnöjt, men godtog till slut Loves beslut.

”Det där skötte du fint, min vän. Det var dina ord, inte mina.”

Loke hade varit med honom hela tiden, men låtit honom sköta allt. Love kände tillit till sin vän.

Han förstod inte hur vargen kunde känna till doftspåret som de lagt ut vid bäcken. Var det något som han gissade eller fick han sina aningar från andra håll? Love skakade av sig den tillfälliga olusten och fortsatte att leda vägen västerut.

När de kommit en kilometer västerut lade de om kursen för att ta sig tillbaka mot Rävköping. Ryktet om Chefens agerande började sprida sig i flocken och deras samtalsnivå antog en besvärande hög nivå.

Love stoppade karavanen.

- Så är det, ni har blivit förrådda av en så kallad ledare. Den ledaren finns i min by, och den som vill ge igen kommer att få göra det i sinom tid. Var sak har sin tid och nu gäller det för oss att göra våra manövrar så noggrant som möjligt. Dessutom behöver vi vara så tysta som möjligt. Fortsätter ni att prata med varandra som under den senaste tiden, kommer ni att hjälpa vargarna att finna oss.

Bitterheten över att ha blivit förrådda av en räv från en annan by var svår att hantera för rävarna från Rävköping, men de svalde sin stolthet och ilska och valde att följa den ledare som de förstod inte heller hade mycket till övers för förrädaren. Han, som hade skickats ut i ett uppdrag av samma räv med syftet att bli av med livet. Så förvånad denne förrädare skulle bli när de allesammans kom till Byn.

De gick tillbaka mot Rävköping, men vargen hade inte sagt hur länge de skulle gå. Tankarna malde hos Love. Det borde finnas en logisk tidpunkt då de skulle vända.

När de åter stod framför vattnet, visste Love svaret på funderingen.

- Cirkeln är sluten, det är dags att bada igen.

Allesammans gick de ner i vattnet igen, och nu var det de som följde vargarna, som hade passerat tio minuter tidigare. Doften av varg låg fortfarande kvar i luften omkring dem.

Räven som tidigare protesterat mot att gå tillbaka kom upp jämsides med Love.

- Hade vi gått vidare, hade de kommit ifatt oss inom en timme, sa han tyst.
- Stämmer bra det. Ibland får man lita på sina fiender. Vi går upp på samma ställe som förra gången. Vi får lita på att vår vän bland fienderna håller sitt ord och leder vargarna på omvägar.

AVHYSNINGENS HJÄLTINNA

Chefen smidde andra planer för Love och Lovas gryt än att låta dem bo där.

- Ut med dig, det finns andra planer för det här grytet!
- Men, försökte Lova, detta är mitt hem och jag ska ha valpar snart.

- Det är ditt problem. Detta gryt blir utmärkt som lagerplats.

Lagerplats för vad undrade hon tyst för sig själv medan hon betraktade Chefen. Han flackade med blicken och var inte samma irriterande individ som han brukade vara, han var snarare osäker.

- För vad? Frågade Lova högt och stirrade på den alltmer sinnesförvirrade Chefen .
- Kottar, löd det inte helt förtroendeingivande svaret.

Hon tittade på honom för att se om han var helt från vettet. Uppenbarligen var han det, men av någon anledning sökte hon en bekräftelse för sin fundering. Hon insåg också att om grytet fylldes med kottar skulle hon troligen behöva föda utomhus, inte för att det gjorde något, men grytet gav ändå en form av trygghet.

- Och var tänkte du att jag skulle föda?

Han fick tillbaka sin hårda blick och stirrade känslolokalt på henne. Den blicken måste vara tränad i en sjuk skola för sjuka chefer hann hon tänka innan han tog till orda.

- Dina och din hanes ungar vill jag inte ha i närheten av min by, väste han. Din hane har jag fått att lämna stället för att aldrig mer komma tillbaka, men du verkar vara mer trögfattad. Du borde ha försvunnit vid det här laget. Du och dina ofödda, som om jag fick bestämma, aldrig skulle få se dagens ljus.

Hans ord var de mest avskyvärda som Lova någonsin hört och det förakt som hon kände mot denne hane växte för varje ord som uttalades.

- Du kallar denna by för din, men det är bara du som kalla den så. Alla andra kallar den för sin. Egentligen är den allas. Jag och Love kom hit för att söka frid, men du lät oss inte vila. Du var tvungen att krampaktigt hålla i den makt du hade tvingat till dig, ovetande om att allt som är beständigt byggs på frivillighet. DU är en skam för alla ledare.

Chefen blev vansinnig och attackerade Lova med knuffar och bitt medan han tvingade henne att lämna grytet. Väl utanför lommade Lova iväg, hon visste inte vad hon skulle ta sig till när hennes sista fasta punkt i tillvaron försvunnit. Att utmana Chefen på fysisk kamp skulle bara ställa till med mer smärta.

För att få frid i sinnet valde hon att ta sig ned till åbrinken för att fundera över den just uppstådda situationen.

”Du kanske skulle flytta in i Chefens bostad?” Likas röst var lika sammetslen som vanligt. Lova tittade upp för att finna Lika. Ingen Lika syntes till.

”Love är inte långt borta nu. De kommer hem om bara några dagar, och då kommer du och dina telningar att kunna flytta in i Chefens fina gryt ledda av er Love. Chefen kan bo bland sina kottar.”

Lova skrattade till när hon föreställde sig Chefen bland alla kottar i hennes gamla gryt, men hon var inte nöjd.

”Jag var nöjd med det grytet, det räckte för mig och Love.”

”Men inte för fem ungar. Det som hände när Chefen körde ut dig från ditt hem, var att du fick en möjlighet att hitta någonting nytt, någonting större.”

Lova hade inte tänkt tanken på att de skulle behöva ett större gryt om bara några dagar, men det var uppenbart att så var fallet. Var sak som uppfattades som negativ fick en annan klang i ett annat perspektiv. Det var bara det...

”...att du inte har någonstans att föda. Se dig om, vad ser du? De flesta djur i hela världen föds utomhus, varför skulle inte dina klara av det? Dessutom kommer det att vara fint väder under de närmaste dagarna.”

”Du är så klok, Lika, jag önskar att jag kunde se dig min vän.”

”Du finner mig alltid där du önskar se mig.” Lova vände sig om och såg Lika ta form vid sidan av ett par träd närmare byn. Hon såg igenom henne. Bakom henne såg hon såg den stig, den historia som hon lämnat.

”Livet rör sig ständigt framåt”, fortsatte Lika och började gå mot Lova. De hälsade på varandra och Lika satte sig bredvid sin unga vackra väninna. ”Det är snart dags för dig att bli mor, har du funderat på vad valparna ska heta?”

Ingen aning tänkte Lova, det var ju en sak mellan henne och Love. Hon kunde inte bestämma något sådant själv.

Lika tittade uppfordrande på henne. ”Du har kontakt med din hanes känslor. Har du försökt förmedla dina namnförslag på samma sätt som du sänt dina känslor till honom.?”

Lova sjönk ihop lite till det yttre, men i sitt inre kände hon hur hon växte. Hennes fem favoritnamn flödade iväg och hon kände omedelbart hur Love gillade det hon tänkte.

”Du är speciell, och du har lärt dig en hel del. Sluta aldrig att lära dig, för den dagen du tror att du kan, bevisar du din oförmåga för din omgivning.” Lika hade ett ousinligt förråd av visdom att dela med sig av. ”Visdomen är inte min, den tillhör alla.”

Tanken på att all visdom och kunskap tillhörde alla var trevlig. Det hon hörde var inte vad ledare som Chefen praktiserade, men hon kände på sig att det var vad Love skulle komma att praktisera.

Det var inte det enda hon hörde. Avlägset hörde hon något som lät som ett rop på hjälp. Hon tittade upp och såg hur en liten räva kom drivande i vattnet, alldeles för långt ut för att kunna ta sig in till stranden på egen hand.

Trots att hon var dräktig med bara några dagar kvar till nedkomst, tvekade hon aldrig utan handlade rent instinktivt. En räva i nöd fick inte lämnas i sticket. Hon kastade sig i vattnet och

simmade ut till den nödställde. Där fick hon dyka ett par gånger för att få tag i den unga räven.

Vid tredje försöket fick hon tag i nackskinnet på henne och började bogsera henne mot land. Hon använde alla sina krafter och kom allt närmare land. Hon tyckte sig uppfatta att fler rävar hade kommit till åbrinken för att se vad som stod på, men det enda hon fokuserade på var att få iland den unga och avsvimmade räven. Bara det inte var försent! Varje sekund var av yttersta värde och hon tog i ännu mer.

Till slut kände hon de första stenarna vid stranden under sina fötter. Hon tog i en sista gång och fick upp den unga räven på stranden. Där blev de liggande sida vid sida. Den unga räven var tillsynes livlös.

Rävarna som hade samlats på brinken, var snabbt på plats och började hjälpa till. Lila var en av de första som kom fram.

- Men Jösses! Vad har ni hittat på? Hon ojade sig ömkligt och lutade sig över den räddade räven och försökte få liv i hennes.

Lova tittade på henne och kände att hon levde. Det fanns en kraft och en glädje i henne som hon inte misstog sig på. Lola var hennes namn.

- Vakna Lola, sa hon svagt. Du är i säkra händer nu.

Lola hostade till och öppnade ett öga. Det var bara Lova som såg det där de låg sida vid sida.

”Tack, jag gör vad som helst för dig, min ängel. Ingen annan hade kastat sig i efter mig, speciellt inte en som är dräktig som du.”

De log mot varandra. Lola hostade några gånger och fick upp en del vatten. Därefter andades hon lugnt.

Lova kände hur alla ljud blev alltmer avlägsna, hon drev bort från det medvetna, hon kände Loves kärlek. Det högg till i magen. Det var dags för nästa fas i hennes liv, livet som mor. Därefter blev allt svart och mörkt.

Bilderna där hon och Love pratade med vargar glimrade förbi, denna gång ännu tydligare. Prins, Pärlan, Putte, Pudel och Petra, deras valpar var med och hon såg dem tydligt. Love älskade namnen, äntligen någon som vågade ta andra namn än sådana som började på annat än ”L”. Det var verkligt vackra rävungar. Hon såg också ytterligare två unga rävar, Leif och Lola. Vem var Leif? Jaha, en av de unga rävarna från Rävköping. Kul att träffa dig unge Herre!

Hon såg Lila och Lufs från Rävköping tillsammans med en vit häger, samma fågel som hade fört Lila till Rävköping. Vad betydde alla dessa bilder? Vem var hon själv? Hur väl kände hon egentligen sig själv?

Kunde hon föda utan att ha Love vid sin sida? Kunde hon föda utan att vara vaken?

VÄGENS ANDRA FÖRBANNELSE

De lämnade vattnet på samma ställe som första gången. Mörkret börjat ge vika för de första solstrålarna. Idag skulle vägen passeras. Vargarnas doft avtog alltmer och Love insåg att de inom en inte alltför snar framtid skulle befinna sig bakom flocken igen.

Rävarna vandrade tysta i den riktning som Love stakade ut åt dem. De hade inte sovit på många timmar och en del av de yngre började hänga med huvudena. Den unga räven som såg fram emot att få träffa sin Pappa fågeln hängde även han med huvudet trots att han gick strax bakom Love.

- Behöver du vila? Frågade Love.

Han skakade på huvudet och de vandrade vidare under tystnad. Den lille var tuff tänkte Love, men det verkar vara något som tynger honom.

- Vad är det för fel?

Den unga räven tittade upp på Love.

- Tänk om jag har fel om ängen och fågeln? Jag vill så gärna att det ska bli så, men tänk om något går fel? Tänk om de andra skrattar åt mig för att jag trodde att min Pappa skulle dyka upp som fågel?
- Tänk om han gör det då? Tror du att de skrattar då? Tänk om du har rätt om både fågeln och ängen? Tror du att de skrattar då? Tror du att de skrattar om han kommer med mat till dig?
Det finns en äng och det finns en fågel som bor där. Den har inte bott där länge, utan den flyttade in under min semester, vilket dessutom råkade vara samtidigt som Råvköping invaderades av vargarna. Innan dess fanns det ingen fågel där. Vi hade känt till den för att skydda byns ungar.

Blicken som mötte Love när han åter tittade på räven var en helt annan än den som mötte honom bara några sekunder tidigare. Där fanns åter en gnista av liv och hopp. Det verkade som om Loves iakttagelser hade gett den lille hoppet åter.

- Kan vi gå fortare? frågade han. Jag har en Pappa att träffa.
- Vi behöver ta hänsyn till de andra som inte har samma drivkraft som du. Jag tror att du behöver hjälpa mig att få alla att komma igång igen.

Den lille tittade beundransvärt på Love igen.

”Du är den bästa ledare jag har följt någonsin”, sa han till Love, utan att uttala ett ord.

- Var beredd att slåss för det du tror på och drömmer om. Ingen annan kommer att göra det åt dig. En ruttnande dröm skänker ingen glädje, bara bitterhet.

Solen steg allt högre och de passerade ett ställe där de kände att vargarna vikit av från deras tänkta kurs. Det verkade som om vargen med det avbitna örat hade lett vargarna på en omväg, han var en vän bland fienderna.

”Det finns alltid ett vänligt ansikte att ta fasta på” tänkte Love. Han hade valt att lita på denna fiende och det verkade som om det skulle lyckas. Helst ville han dra upp tempot lite mer, men när han såg sig om, var det många som hängde med huvudet.

”Vad ska jag göra för att få dem på bättre humör, för att själva finna drivkraften utan att jag ska behöva pressa dem?” funderade Love och tittade återigen på den unge räven.

- Är du bra på att muntra upp din omgivning? Frågade han honom.

Till svar fick han ett leende och den intensiva blicken från tidigare. Love behövde inte fråga fler gånger.

- Jag stannar här och pratar med dem som går förbi, ler och säger några väl valda ord.

Love fortsatte att vandra och vände sig om för att se hur det gick för den unge räven. Han såg den lille parveln stå vid sidan av stigen och le och tyst växla några ord med sina vänner från Rävköping. Allteftersom de passerade honom väcktes deras hopp och Love noterade att deras steg blev lättare och längre efter att ha träffat den unge vännen från det gamla hemmet.

”Det är en bra förmåga att få sin omgivning på bra humör, att låta det goda segra över det onda.”

Love fortsatte, nu närmast följd av en av mödrarna till en av de nio döda unga rävarna som hade begravts i Rävköpings centumgryt.

- Hur känner du dig? frågade han.

Hon log mot honom.

- Du har en bra förmåga att få rävar att växa, svarade hon.
- Vad menar du? Frågade Love förbryllat. Hon log mot honom.
- Första gången du dök upp, kom du som en frälsare som skulle ta oss ur fångenskapen. Vi hade upplevt många motgångar på kort tid och det var inte alla som trodde på din ledande förmåga när du bokstavligt talat trillade in hos oss. Hur kom det sig att de inte åt upp dig och varför kom du över huvud taget?

Love slogs av frågan varför han över huvud taget hade tagit sig dit. Det var inget han hade valt, det hade bara blivit så, det var hans väg tillbaka till den han älskade mest av allt på jorden.

- Jag gjorde det av kärlek, det var min väg tillbaka till min hona. Inga andra möjligheter fanns. Vi var två som skickades iväg på uppdrag, men det var bara jag som kom fram, typ...
- Det har du inte berättat?
- Det har inte funnits tillfälle och anledning att berätta allt om mig, det mesta är dessutom ganska vanligt, ett liv som de flesta rävar lever.

Hon granskade honom såpass ingående att han kände att hon nästan såg igenom honom, en obehaglig känsla.

- Varför skickades ni hit? Frågan ställdes ganska abrupt och Love kom av sig lite. Har vi blivit lurade?

Love valde att tiga. Chefen hade varit ond mot alla invånare i Rävköping och snart skulle hans tid komma.

- Det finns en tid då alla kommer att få svara för sina gärningar, även den som förrådde er.
- Känner du honom väl?
- Jag vet vem det är, och han kommer att ta emot oss allesammans när vi kommer fram till byn. Han kommer inte att vara glad, för det var enligt honom inte meningen att vi skulle komma tillbaka. Min kamrat hade ett öronmärke som han ville åt, men nu vet jag inte var det är och mig ville han ha ur vägen. Han såg mig som ett hot mot hans makt. Själv sprang jag iväg som en lydig hund utan att tänka och ta egna beslut.

Nu tittade hon intensivt granskande på honom, speciellt noga tittade hon på hans öra.

- Du ger inte intryck av att vara den som tar order. Snarare är du den som tar kommandot och ser till att saker och ting händer. Utgrävningen var genial, nyss lyckades du motivera hela flocken med hjälp av en liten rävpalt och dessutom valde du att lita på råd från en av fienderna, ett val som gjorde att vi fick tillräckligt med tid att komma undan vargarna. Du är född ledare.

Ingen föds till ledare funderade Love, alla som blir något utvecklas till det. När vi föds är vi alla lika nakna, utlämnade och i behov av andra. Därefter påverkas vi i olika riktningar av vår omgivning, inte alltid rätt riktning, men någon riktning som någon valt.

Han sa inget till honan om det han tänkte, då han misstänkte att det inte skulle tillföra samtalet något. Istället var det honan som tog till orda igen.

- Vad heter förrädaren? Jag skulle vilja ge honom vad han tål.
- Du får kanske ställa dig i kö. Vem det är spelar ingen roll. När vi träffar honom kommer det att bli en strid mellan honom och mig, det förstår nog var och en. Om han vinner, kommer ni att avsluta jobbet.
- Han kommer inte att vinna.

Love kunde inte känna till utgången, men hon lät lika övertygad som han kände sig. Bilderna i hans huvud började innehålla Chefen, men det var Love som hade kommandot. Slutet av resan började närma sig, och visst ville han träffa Lova och ungarna som borde vara födda då, men han insåg att han först blev tvungen att möta Chefen.

- Tack, dina ord värmer, svarade han istället.

Samtidigt som hon log mot honom, dök den unga räven upp igen, fortfarande med samma intensiva blick.

- Alla är på tårna nu, om du vill kan vi öka tempot.

Love tittade förbluffat på honom, en kronprins minsann!

- Tack, det kan vara en bra idé. Vad heter du förresten?
- Leif, svarade den lille räven stolt, efter min Farfar från norr. Han bodde i fjällen och var alldeles vit på vintrarna. Han var för sig själv, men gick av någon anledning genom hela landet för att träffa min Farmor i Rävköping.

Det började bli allt varmare. Trots att de utsattes för större påfrestningar, valde de att öka takten. Love kände på sig att det var viktigt att nå vägen så snart som möjligt.

En halvtimme senare kom de fram till vägkanten. Love stannade till ett ögonblick. En bit in i skogen hörde han stora djur närma sig. Med största sannolikhet var det vargarna.

- Allesammans, snabbt över vägen! Vargarna kommer!

De tvekade. Vägen var något som de aldrig tidigare sett, det var ett för dem främmande föremål och deras nye ledare ville att skulle ta sig upp på det. Love förstod att det var skrämmande och för att föregå med exempel tog han sig upp på vägen.

- Snabbt nu, annars blir ni vargföda!

De orden fick fart på flocken. Snabbt rörde de sig upp på vägen och sprang över och ner på andra sidan. Lufs såg till att de sista kom iväg. Han och Love sprang som sista par över vägen. Ett främmande ljud, ett muller, längs vägens riktning hördes öka alltmer i styrka. Från skogsbrynet hördes ljudet av springande vargar allt tydligare.

”Stanna!” Lokes röst fick Love att mot sin egen vilja göra det som Loke sa. Loke hade varit tyst länge, men nu när flykten var som mest akut dök han upp igen. ”Vänd dig om.”

Han befann sig på den plats där Loke hade dött.

”Vad är det? Har du blivit sentimental?” Love förstod inte varför Loke ville att han skulle stanna på denna bevisligen farliga plats. Loke svarade inte. Istället vände sig Love om.

Det han fick se gjorde honom alldeles iskall. Ut ur skogen dundrade nio vilt springande vargar, anförda av den raggigaste, Pentti.

Han var den ende som tog sig upp på vägen. De övriga stannade kvar i diket. Mullret tilltog.

- Din förbannade plåga, väste Pentti. Love reste ragg och kröp ihop för att dra sig baklänges. Nu är du död! skrek Pentti och kastade sig fram.

I samma ögonblick försvann han.

Det intensiva mullret nådde sin kulmen i en vindpuff för att strax därpå avta och försvinna i ett skrikande och gnisslande. Love tumlade runt ett varv men kom snabbt upp på fötter. Han stirrade på de åtta kvarvarande förvånade vargarna som i sin tur stirrade på honom. Istället för att vända och fly, tog han några steg mot vargarna.

- Han är borta. Någon fler som vill försöka med vad han just försökte med?

Det hördes en metallisk smäll från det håll där skrikandet och gnisslandet hade försvunnit. Strax därpå klickade det till och smäll högt på samma sätt som när Love var där första gången. Gruset vid vägkanten yrde upp i luften framför Love och alla vargarna vände om och sprang tillbaka in i skogen.

Love tittade åt det håll som smällen kom ifrån. Där stod en tvåbent varelse och tittade på honom.

”En räv mot nio vargar var lite orättvist tyckte jag”, hörde han från en välkänd stämman.

Han vände om och gick lugnt och stilla över vägen till rävarna som förvånat väntade på honom en bit in i skogen. Tystnaden han möttes av var beundrande och vördnadsfull.

- De kommer inte att besvara oss mer, var allt han sa.

Sedan återupptog de marschen mot byn, nu i ett betydligt lugnare men förväntansfullt tempo.

Några timmar senare, i skydd av mörkret smög en stor mörk skugga över vägens hårda yta.

VALPAR

Hon vaknade till av smärtan när den första av valparna var på väg ut. Mörkret hade börjat falla och hon befann sig fortfarande vid åbrinken under en gran. Det var en vacker plats att föda på. Värkarna gjorde det svårt att uppskatta skönheten, men ändå uppskattade hon att hon inte befann sig i sitt gryt. Allt som skedde, skedde av en anledning.

Ingen annan räv syntes till. Var det bara en dröm att hon hade blivit utslängd ur sitt eget hem av den eländige Chafen, att hon pratat med Lika och sett fördelarna med det som skedde och livräddningsinsatsen... Var fanns Lola? Var fanns Lika och Lila? Var befann sig Love nu när det var dags att föda?

”Jag kommer att vara med dig för evigt. Om jag någon gång befinner mig på en plats och du inte längre kan se mig, kommer jag ändå alltid att vara hos dig min kära. Ingen, möjligen du, skulle kunnat önska mer än jag att jag fanns hos dig. Du kommer att föda våra valpar utan att ha mig vid din sida, men vi ses om några dagar. Var stark min kära!”

För första gången sedan de tog farväl en morgon för fyra veckor sedan hörde hon hans röst. Hon öppnade ögonen och såg honom framför sig. Flockens nya ledare, min hane, mina valpars far. Hon sträckte ut sin tass och rörde vid hans ansikte.

”Du är här.”

Inom loppet av en halvtimme födde hon först två bruna valpar som hon kallade Pärlan och Putte. Därefter kom två röda som hon kallade Pudel och Petra. Sist kom den minste av dem, en vit valp, deras Prins.

Solen började stiga upp över horisonten och hon vilade tillsammans med valparna på åbrinken. Nu kunde hon njuta av omgivningen. Det var verkligen vackert här. Hennes valpar skulle få en bra start på sina liv, även om de skulle behöva bosätta sig under granen.

Valparna vaknade och började dia. I början var det en för henne märklig känsla att ge liv på detta sätt, men hon vande sig och betraktade känslorna som goda. Konstigt nog var hon så trygg där hon låg att längtan efter Love var mindre påträngande. Hon såg ut över vattnet som strömmade förbi.

”Konstigt det där med Lola och upplevelserna från gårdagen. Hade det verkligen inte hänt?”

Tankarna avbröts när en ung räv plötsligt stack fram sitt huvud. Lova kände genast igen Lola.

- Hej! Sa Lola glatt. Jag ser att du har fått sällskap. Hur många lekkamrater blev det?

Lova log åt den pigga räven och svarade att det blev fem stycken men att de ännu var lite för små för att vara lekkamrater. Senare skulle det säkert finnas behov av en valpvakt, och då skulle hon bli Lovas förstaval.

- Misstänkte det, men frågar man inte får man inga svar. Mår du och valparna bra? Det var en äldre lavendeldoftande räv som jag träffade igår som ville att jag skulle gå hit och prata med dig idag. Hon trodde att du kanske inte trodde att det som hände igår verkligen hade hänt.

Lika! Den lilla räven hade träffat Lika, räven som är synlig endast för de som har förmågan och önskan att träffa henne? Hon mindes att de kommunicerade med varandra utan att använda ord, när de låg på stranden efter räddningsinsatsen. Kunde det vara så att den unga Lola också hade denna fantastiska förmåga? Hennes tankar avbröts när Lola började prata.

- Hon sa åt alla att de skulle gå hem och lämna dig ifred sedan du räddat mig. Konstigt, ingen av oss hade sett henne tidigare.
- Hon är speciell, Lika. Hon är min vän och finns alltid hos mig. Det verkar som om hon finns hos dig också.

Den unga räven såg sig något förbryllat omkring. Det fann inga fler än de två där. Hon tittade åter på Lova som fortfarande diade sina valpar. Den unga honans blick var klar och intensiv, det fanns en kunskaphunger i hennes blick, en vilja att veta mer.

- Du vet någonting som jag inte vet. Faktiskt påminner du om henne.

Förvånat tittade Lova upp på den unga räven och skrattade till lite. Påminde hon om Lika? Det var något som hon aldrig tänkt på.

- Fast yngre förstås, förtydligade hon, men du luktar likadant, lavendel. Den doften finner man inte på vilka rävar som helst. Jag vill också dofta lavendel när jag blir stor.

Kunde det vara? Lova svindlade i tanken och ruskade lätt på huvudet. Ett tag funderade hon på om Lika var hon fast från en annan tid, ett annat universum, men sådant finns ju inte, hur skulle det gå till?

- Det är så mycket vi inte vet, och så oändligt mycket mer vi inte vet att vi inte vet.

Lova ryckte till med tanke på det hon just sagt och tänkt. Hon försökte finna förklaringar på sådant som hon inte kände till att hon inte kände till, istället för att låta det vara okänt. Lika kunde mycket väl vara hon själv i framtiden, men hon behövde inte förstå och kunna förklara det för att tro på det. Hon tittade på den unga räven. Det var minsann något bekant över hennes ansikte också. Lola log mot henne.

- Ni är tvillingsjälur va?
- Jag och Lika? frågade Lova förbryllat. Lika är tvillingsjäl med Loke har hon berättat.

Den unga skakade på huvudet.

- Du och Love. Det känns som att ni hör ihop på ett bra sätt. Ni kommer att bli ett underbart ledarpar i vår by. Dessutom kommer han att ha med sig min tvillingsjäl till mig.
- Leif, sa Lova tyst för sig själv.
- Precis, svarade Lola, Leif och jag är lika gamla och kommer att vara tillsammans resten av våra liv. Det är hans Pappa som flyger över stora ängen och fångar sork till sin fågelfamilj.
- Hur kan du veta detta? Lova var intresserad av att veta mer av den lilla räven.
- Vissa saker vet man utan att veta varför. Det är två dagar kvar tills de kommer hit. Det ska bli kul att se dem, och det ska bli kul att se Chefen försvinna. Tack för att du räddade mig.

Just det, tänkte Lova, Chefen. Striden är inte över för att Love och de andra kommer hit, slutstriden är fortfarande kvar. Ett kort tag fasade hon över den, men sedan tänkte hon på de bilder som uppstod i henne då och då och slog ifrån sig oron. Det som skulle komma var obekvämt, men de och ingen annan heller skulle någonsin uppnå det de ville utan en kort stund av obehag. Hon tittade upp ur sina tankar för att ställa en fråga till den unga räven, men fann att åbrinken var tom, sår som på henne och valparna.

De skulle ligga där resten av dagen och även nästa dag. Därefter skulle de ta sig in till centrum av byn för att välkomna Love och de andra från Rävköping, och se på slutstriden mellan Love och Chefen. Hon skakade till av obehag, våld var inget som hon tyckte om, speciellt inte när hennes älskade var en av kombattanterna.

Solen hade nått en bit upp på himlen och värmen från dess strålar var mild och skön. Det skulle bli en fantastisk dag.

ÅTERTÅGET

”Lugna ner dig!” Lokes röst var lågmäld. ”Du är ledare för dessa djur nu och som sådan behöver du lära dig att lyssna på vad som sägs utan att sägas.”

”Vad menar du?” Sedan de började vandra hade Love omedvetet dragit upp tempot. Han hade bråttom att komma hem då han förstod att han hade blivit far till fem valpar, samtliga med namn som började på ”P”. Skönt att bryta lagen som säger att en räv måste heta något på ”L”.

”Var sak har sin tid. Du kommer att vara efterlängtd och välkommen när du kommer hem, men just nu behöver din flock dig.”

”Min flock?” Love stannade till och såg sig omkring. Rävarna från Rävköping följde honom och litade fullständigt på det han gjorde. Han började vänja sig vid tanken på att vara ledarräv.

”Men, jag valde ju aldrig att bli ledare? Hur kan det kännas så rätt?”

”Det var några andra som valde, utifrån det sätt som du agerade på.” Loke lät lugn. ”De som följer dig har gjort valet åt dig. Det enda du har behövt göra är att göra det du har gjort. Du har lyssnat på en rådgivare och agerat som den ledare du inte visste om att du var. Ingen bra ledare väljer det yrket, den blir vald och ofta mot sin egen medvetna vilja. Anledningen till att du känner dig bekväm är att du agerar autentiskt, kalla det gärna ärligt eller genuint.”

- Vi tar paus här.

Alla rävar stannade. Några började klaga, men när Love nickade mot de minsta som redan lagt sig på marken och flämtade, godtog de hans beslut. Alla var trötta och förstod att de skulle må bra av att vila.

De hade vandrat fyrtio timmar i sträck och behövde vila och mat. Det hade gått tolv timmar sedan de passerat vägen och Pentti och de andra vargarna för alltid hade försvunnit ur deras liv. Borträknat Chafen, hade de nu bara sig själva som fiender, ofta den största och starkaste av dem alla.

Mörkret hade fallit sedan ett par timmar tillbaka. Alla var trötta och en efter en somnade de under bar himmel. Love, Lufs och några andra enades om att de skulle turas om att hålla vakt, men innan den första vakten hade utsetts sov alla av utmattnings.

Den som såg dem hade kunnat tro att de var döda där de låg. Den som hade försökt väcka dem hade inte heller lyckats, så pass trötta som de var. De låg där helt utlämnade för vilken fara som än skulle uppenbaras.

Love sov oroligt och drömde om sina valpar, Prins som var vit, Pudel och Petra som var röda och de bruna Putte och Pärlan. I drömmen stod han mitt emot Chafen, det var dags för den slutliga uppgörelsen om makten. Love ville inte slåss, han ville att den som ansågs vara den mest lämpade ledaren skulle vara den som ledde byn och att den andra fick lämna byn för alltid. Innerst inne ansåg han att det inte handlade om att bestämma, det handlade om att få andra att av egen fri vilja göra vad som var bäst för dem själva.

Chefen var av en annan åsikt och skulle inte vika en tum från sin linje, trots att han insåg att det vore bäst för hans egen hälsa att göra såsom Love föreslog. Att vika sig skulle vara detsamma som att medge att han hade haft fel. Hellre skulle han dö än medge något sådant.

Om han mot förmodan skulle klara av Love, skulle han stå öga mot öga med de rävar från Rävköping som han hade förrått. Det fanns ingen möjlighet för honom att överleva den onda kampen.

När gryningen nådde rävarnas viloplats skingrades Loves drömmar och han vaknade med ett ryck. Bakom några träd lite längre bort tyckte han sig se hur en stor skugga vände sig om och drog sig undan en bit längre in i skogen.

Han låg helt stilla en stund för att försöka upptäcka om någon annan hade vaknat eller om det fanns några faror i närheten. Högt uppe på himlen upptäckte han en större rovfågel och oroadе sig för om den hade tagit några av de minsta ungarna.

Kvickt satte han sig upp och kände hur kroppen spjärnade emot. Timmarna på flykt började ge sig till känna, men samtidigt visste han att det nu bara var en halv dags vandring kvar till byn. De andra sov fortfarande, med ett undantag. Leif satt och tittade på fågeln.

Love betraktade Leif och försökte känna vad han kände. Det verkade som om han hade kontakt med fågeln, som var stor nog att slå klorna i honom och ta med honom hem som frukost. Så försvann fågeln och Leif vände ansiktet mot Love.

- Det var Pappa, sa han med tårar i ögonen. Han sa att vi var välkomna hem och att han skulle hjälpa dig att ordna med mat till oss alla.

Hur var det möjligt? Han hade sett Leif titta på fågeln i flera minuter. Nu berättade han att det Love tidigare hade drömt om. Leif var hemma hos sin Pappa, som skulle ordna med mat åt flocken.

- Det kommer att bli precis som du föreställde dig, Leif, sa Love och gick fram till honom.

Deras nosar möttes i en hälsning.

- Tack Love, för att du trodde på mig, sa Leif och kröp upp ihop tätt intill honom. Det kommer att ta några timmar innan han kommer tillbaka med maten, så det är bäst att vi stannar här så länge. Det är säkert här sa han.

Mysig kille det här, tänkte Love. Undrar om någon av mina valpar kommer att bli så här tillgivna?

- Vet du vem Lola är? frågade Leif.
- Lola, funderade Love. Hon borde vara i din ålder. Jag vet inte, men på något sätt känns det som om hon är bekant. Vet du vem det är?

Av någon anledning trodde Love att Leif hade mer att berätta. Hur han visste något om Lola förstod han inte. Det var så mycket konstigt som hände som han inte förstod, så han accepterade att detta bara var ännu en av dessa händelser. Leif började berätta.

- Lola trillade i floden igår och höll på att drunkna. I sista ögonblicket räddades hon av en hona som var dräktig i sista veckan. Det höll på att gå illa för båda, men honan som räddade Lola var starkare än de flesta.

Han tittade upp på Love.

- Det var din hona som räddade Lola. Lova heter hon va? Hon mår bra nu, precis som era fem valpar och Lola. Lola besökte Lova och valparna vid floden igår morse och de har blivit vänner. Lola är min hona, vi kommer att leva våra liv tillsammans med dig och Lova som våra ledare.

Love valde att inte säga någonting. Det han hörde Leif berätta stämde med de bilder han själv hade sett under den senaste natten. Han funderade över om han skulle fråga vad Lova gjorde vid floden, men märkte att Leif hade somnat.

Istället funderade han över de bilder han själv hade sett. Lova hade inte varit i deras gryt på många timmar nu. Det måste ha med Chefen att göra, den drummeln hade antagligen kört ut henne.

Sedan kom han fram till att om Chefen inte hade gjort så, hade Lova inte befunnit sig vid åbrinken när Lola trillade i vattnet, och då hade de aldrig träffats. Då hade inte heller Leif haft sin hona väntande på sig när de kom fram. Det fanns en mening med allt som hände, och kanske borde han tacka Chefen för det han gjort? Det skulle inte gå insåg han, för så snart de kom till byn, skulle Chefen gå till attack.

Kanske skulle han förbereda sig på drabbningen? Han hade vandrat och varit på flykt i fyra veckors tid, vilket borde ha försvagat honom. Någon försvagning kände han inte av, utan tvärtom kände han sig starkare än den dagen han gav sig av, hur det nu kunde komma sig.

I ungefär en timme låg han tyst med Leif uppkrupen strax intill sig. Han var inte trött utan låg och betraktade de andra rävarna som började röra på sig i takt med att solen visade allt mer av sitt värmande ansikte. Den sista dagen på flykt tog sin början.

Plötsligt föll en död sork ned från himlen och strax därefter hördes ett rovdjursskri. Han tittade upp och såg Leifs Pappa sväva däruppe.

- Leif, vakna, din Pappa har kommit med frukosten.

Leif vaknade och såg sorken framför sitt ansikte. Han tittade upp mot himlen och log. Fler fåglar kom insvävande och det började falla döda smågnagare från himlen. Det var precis som i Loves dröm.

Flocken vaknade i all hast och tog glädjande för sig av bytena som landade överallt omkring och på dem. Helt osannolikt att någonting liknande kunde inträffa, men likafullt inträffade det.

De åt sig mätta av maten som fåglarna lämnade till dem. I toppen av den högsta granen satt den störste av dem och iakttog dem medan de åt.

- Din far vill nog att du äter ordentligt, sa Love.

Leif tittade upp mot sin far, sedan mot Love och log det lyckligaste leendet en ung räv kunde le.

- Precis som alltid. Han sa att det inte är långt kvar till byn och att vi behöver äta ordentligt för att orka med det som förväntas av oss.

Love visste vad som förväntades av honom, och han gillade det inte.

INTÅGET OCH HEMKOMSTEN

De fem valparna ställde sig upp på vingliga ben. Det var i slutet av den sista dagen på deras fars ofrivilliga äventyr. Det var slutet av deras andra dag i livet och de skulle gå till byns centrum för att för första gången träffa sin far. Lova påbörjade vandringen mot byn och tog en sista titt på det strömmande vattnet. I vattenbrynet stod en vit häger helt still och tittade efter något ätbart i vattnet.

De fem valparna struttade fram tillsammans med sin mor längs stigen som ledde mot byn. Ingen av byns invånare hade tidigare sett en liknande parad. En mor och fem valpar varav två var röda, två var bruna och en var vit. Lova vandrade in mot centrum av byn, stolt som endast en mor kan vara. De gick söderifrån i riktning mot centrum söderifrån och svängde runt den sista granen. Alla vände sig om och tittade beundrande efter dem, men ingen sa något.

Från andra hållet kom en flock främmande rävar vandrande. De var trötta och slitna, men de var vid gott mod trots att de hade vandrat i en vecka, mestadels utan föda. Först gick en stor räv. Han var större än någon annan räv som någonsin tidigare hade skådats. Han var kraftigt byggd och hade ett märke fastsatt i ena örat. Bredvid honom gick en ung räv med pigga och intensiva ögon.

Lova kände nästan inte igen Love. Den stora räven var samma räv som hade lämnat byn för ett omöjligt uppdrag några veckor tidigare, men uppenbarelsen av Love som vandrade in i byn som ledare var större och vackrare än hon kom ihåg. Till det yttre verkade han ha vuxit i takt med att han hade vuxit in i ledarens dräkt. Prins var den av ungarna som först förstod vem det var och han struttade snabbt framåt. Han skulle träffa Pappa.

Loves blick föll på den vackraste honan han någonsin hade sett. Hon vandrade rakt mot honom i sällskap med fem valpar, två bruna, två röda och en vit. Det var som i en dröm, fast i verkligheten. Bilden som mötte honom hade han sett tidigare. Den vita ungen var den som först ökade tempot och näst intill sprang emot honom. Hur kunde den veta vem han var?

Leif vek plötsligt av från hans sida. Han bytte riktning som om han hade hittat någon som väntade på honom. Utan ett ljud gick han rakt fram mot den unga räv som Lova räddat till livet några dagar tidigare. Lola log mot honom.

- Välkommen, du är väntad.

Deras nosar möttes i en öm hälsning, som om de hade träffats tidigare.

- Tack, du var värd vandringen.

Lova log milt medan hon betraktade de båda. Det var inte för inte som hon påmindes om när hon träffade Love.

Lova såg fram emot att få nosa Love välkommen tillbaka. Hon kände en kärlek större än någonsin till denne numer luggslitne och illaluktande men kraftfulle och ödmjuke hane. Hon log mot honom och han log tillbaka.

Flocken från Rävköping stannade till. Lufs var den siste att komma in i centrumet. Hans blick rörde sig snabbt från det ena ansiktet till det andra, och till slut fastnade hans blick på den hona som han hade längtat efter i fem veckor. Lila log mot honom, äntligen skulle deras kärlek få blomma ut på det sättet som det från början var meningen.

Lars, hennes tidigare hane hade intagit skepnaden av den ångerfulle vita hägern som ledde den som litade på honom till rätt ställe. Det fanns ingen svartsjuka eller avund där, utan han vakade över dem så att ingen skulle få komma i vägen för deras kärlek igen.

Även Lila hade fått sina valpar, två stycken, två dagar tidigare. Två röda ungar blev det, Åke och Åsa. Hon skulle minsann inte kalla sina ungar för någonting på "L".

Lyckan var på väg att nå sin kulmen, men det fanns en räv kvar som tillhörde ondskan och som behövde förintas.

Chefen stod mitt i centrum, och ingen var överraskad. Han gjorde sig beredd att gå till attack.

SLUTSTRIDEN

De stirrade stint på varandra. Ingen hade någonsin önskat se den andre igen, men nu stod de där öga mot öga, de två största hanarna i byn. Love som den raggige nykomlingen och Chefen som den kraftige härskaren. Ingen sa något. De började tveksamt, steg för steg gå mot varandra. Ingen släppte den andre med blicken.

Alla rävarna från Rävköping visste att den raggiga räven med den gula svanstippen var den som förrått dem och förstört deras liv. Vad de inte hade förväntat sig var att han skulle vara så stor, nästan lika stor som deras ledare. Vad värre var, var att deras ledare hade vandrat i veckor och jobbat hårdare än vad någon räv någonsin borde behöva. Oron och tvivlen grep tag i dem. Skulle Love klara av den uppgift som nu tornade upp sig framför honom?

Det var Leif som agerade först av alla.

- Du är inte så kaxig nu när du har oss här va? Frågan adresserades till Chefen. Lättare att övertala vargar att invadera en oskyldig by än att själv jobba för att uppnå det du vill uppnå?

Love hyssjade åt honom att vara tyst och fick en trotsig blick tillbaka.

- Tänk mer på din egen hälsa än på vad som är rätt eller fel, ibland i alla fall.

Lufs hade smugit upp bakom Leif för att ge honom skydd.

- Det du säger kan döda dig om tillfället inte är det rätta. Du har en flicka att leva med, låt henne aldrig bli ensam.

Leif vände på huvudet och såg Lolas oroliga ansikte.

- Min tid kommer en dag, kanske bäst att låta er tuffingar ta hand om förrädaren med den gula svanstippen.

Han drog sig sakta tillbaka tills han åter befann sig vid sidan av sin unga livskamrat.

Chefen studerade händelserna ur ögonvrån. Love var större än han kom ihåg, dessutom hade han märket han ville åt i örat. Det var inte så här det var meningen att det skulle bli. Hela situationen var omöjlig för honom. Love var tillbaka, han hade en tydlig tronföljare och här väntade även den vita Prins som fångades upp av den vackraste räven han någonsin sett, Loves hona och livskamrat.

Bakom Love tornade en större och starkare flock upp sig än han någonsin tidigare hade sett. Det var en flock som vuxit under Loves ledarskap, något han själv aldrig hade förmått en flock att göra. Han hade förrått dem och nu stod de framför honom, starkare och mer irriterade än någonsin. Det fanns bara en utväg ur situationen, och det vara att utmana deras ledare, tillika den räv han hade sänt ut på ett omöjligt uppdrag. Hur kunde det vara möjligt för Pentti att misslyckas med att ta livet av honom?

Att det var två rävar som sänts ut hade han glömt. Den räv som han såg framför sig var som de båda i en. Han skälvde till när han såg döden välkomnande öppna dörren åt honom.

Chefen kastade sig fram i en plötslig attack. Till sin förvåning träffade han Love med ett bett rakt över strupen och de båda tumlade runt och hamnade nära ingången till Chefens gryt.

Hoppet återvände. Kanske fanns det ändå en möjlighet för honom att klara av denna situation? Love svarade lamare och mer undfallande än han hade väntat sig. Nytt mod fyllde Chefen och de kom på fötter igen

- Borde vi inte försöka prata om detta, försökte Love som inte verkade speciellt tagen av Chefens attack. Snarare verkade han trött och mer mån att komma till ro än till strid.

Chefen brydde sig inte om att svara, utan gick till ny attack. Samma förlopp som tidigare, men med den skillnaden att de nu befann sig ansikte mot ansikte framför en bergvägg. Det var bergväggen från Loves dröm, där han och Lova talade med vargarna.

På ytterligare ett sätt kände Love igen situationen. Det var så här det hade sett ut när Pentti försvunnit mitt framför honom. Han var trängd mot bergväggen och Chefen var så nära att han kunde känna hans illaluktande andedräkt. Orolig var han inte, utan han var självsäker och förvissad om att han skulle stå där som den slutlige ledaren när allt var över.

- Din lilla luspudel, väste Chefen så att ingen annan kunde höra. Du har förstört min plan, hela mitt liv har gått åt helvete. Du kommer inte att hinna att ångra det du har gjort. Du är död om tre sekunder.

Chefen blottade sina tänder och gapade när han gjorde sig beredd att gå till ytterligare en attack.

Precis som på vägen försvann hotet mitt framför ögonen på Love, fast denna gång skedde det ljudlöst. Det kom en luftstöt från vänster, Love ryggade tillbaka och allt var över. Chefens döda kropp låg slappt på marken vid hans fötter. Till höger om Chefens såg Love en varg, det var vargen utan öra, den som hade hjälpt dem tidigare under flykten. Ingen annan än Love verkade se honom, det var som om tiden stod still.

”Mitt namn är Loke” sa den unga vargen. ”Ni tog inte den väg som jag trodde att ni skulle ta. Det var nära att ni inte hann fram i tid till vägen. Vad hände?”

Love tänkte på Lufs och några till, som hade haft invändningar mot hans planer, tjaftet om Chefens förräderi, men han nämnde inget om det.

”Det är inte alltid som planen stämmer med det som sker. Vi blev tvungna att göra en del ändringar. Oavsett vad som händer är det ändå jag som ledare för flocken som bär ansvaret för hur vi hanterar händelserna.”

Aldrig tidigare hade han på detta sätt accepterat ansvaret och ledarskapet att företräda de andra. Han hade tidigare accepterat att andra såg honom som ledare, men nu kände han sig bekväm i den rollen. När han väl sa som han sa, hade han i själ och hjärta accepterat rollen som ledare.

De som beskådade drabbningen mellan honom och Chefen, började röra på sig efter att varit helt stilla under en längre tid. Det hade gått underligt till, Chefen föll plötsligt åt sidan och allt var över.

Lufs var den förste som klev fram emot Love för att erkänna honom som flockens ledare.

- Vi kunde ha kommit hit tidigare, men jag lyssnade inte till den som ledde utan ville hellre få mitt ord sagt. Läxan har varit svår, men från och med nu vet jag vem det är som jag vill följa.

Han tittade på Chefen och såg därefter på Love.

- Den förre chefen krävde sin plats. Ingen ville ha honom, men när han väl tagit sin plats med våld, var det ingen som rådde på honom, oavsett argument eller fysisk styrka. Sedan kom du och lät oss delta och växa till de individer vi kunder bli. Se bara på den lille charmören där borta.

De tittade bort mot Leif och Lola. Den unge hanen uppvaktade sin hona på det av honor mest uppskattade sättet. Han hade funnit sin mening och lät den stråla genom hela sin uppenbarelse. Lufs såg med beundran på Love.

- Du är den ledare som jag vill följa.

Han hade aldrig valt att bli ledare, tidigare hade han inte heller velat bli det. Nu hörde han en inre röst, som berättade att han skulle bli en bra ledare.

När slaget mellan de två stora hanarna var över, gick Lova med sina valpar fram till sin hane. Hon sträckte fram sin nos och hälsade tyst på den hane som hade lämnat henne fyra veckor tidigare, den hane som numer var prydd med ett märke i ena örat.

Vargen Loke tittade på honom.

”Känner du inte igen mig?”

Love vinglade till. Det var hans egen Loke!

”Du blev den ledare du ville följa. Smycket som du fick av mig är inte värt något, utan den skatt, det ledarskap, som du trodde att du fann genom vandringen, fanns inom dig hela tiden. Det enda som krävdes var att du fick lite hjälp att lyssna.”

Lika, som hade varit frånvarande under hela tumultet, hade smugit fram bakom sin varghanne. De var väldigt lika. Det såg ut som om hon hade utvecklats till en varghona. Love och Lova tittade på henne och hon började prata medan hon antog sin nya form.

”Vi antar de skepnader som vi tror ska passa in i omgivningen. På jobbet en, hemma en annan. Vem är du och vad vill du? Alla ställer sig samma frågor, men ingen finner svaren förrän de lyssnar. Ni båda har lyssnat och lärt er av er själva, ni fann det ni sökte inom er själva. Det enda ställe där ni inte hade sökt efter lyckan innan ni tvingades till det.”

Var detta verkligt? Hände det som hände? Love såg sig omkring. Endast han och Lova såg Loke och Lika och de verkade kunna byta skepnader.

”Vi kommer alltid att finnas till hands för er. Ni fick inte bara egna valpar att ta hand om, utan två hela byar. De behöver nu den ledare och hans hona som du och Lova är. Ta vara på varandra och andra, lyssna först och tala sedan. Betänk det som sägs innan det sägs, ofta räcker det med tystnad för att få sagt det man vill ha sagt.”

De båda vargarna försvann framför ögonen på honom och Lova. De tittade förundrat på varandra och sedan på de båda flockarna som nu förväntade sig att Love skulle leda dem som en. Närmast honom satt Lova tillsammans med deras valpar, valpar som han i sina sinnen redan hade lärt känna, och som han längtade efter att få rulla runt tillsammans med på ängen.

En vit häger slog sig ned strax bakom Lila och Lufs.

Han tittade ut över flockarna.

- Jag krigar inte mer. När mina dagar som ledare är till ända, ska ni välja en ny ledare. Vi har från och med nu en enda regel att leva efter och den är gyllene. Behandla andra som du vill att de ska behandla dig. Fungerar det inte, ta upp det med den du har problem med. Tar någon upp ett problem med dig, se det som sägs som en sanning. Glöm aldrig att sanningen finns i betraktarens sinne. Alla har fel, ingen har rätt. Tvivla alltid på det du tror är rätt och uppmuntra dig själv och andra att ständigt utveckla sina talanger.

Han tystnade och tittade ner på sina valpar. Ett leende och en fråga.

”Någon som vill leka?”

EPILOG

Då och då ger vi oss av på vandringar för att söka svaren på livets gåta. Vandringen för oss till nya kunskaper och främmande platser. Dessa kunskaper och platser behöver vi för att finna det vi söker inom oss själva, i botten av våra hjärtan. Till slut inser vi att livets mening är den mening vi själva ger livet.

Din vandring blir lång eller kort beroende av vilka förutsättningar du tar med dig på färden, vilket bagage du packar. Du som packar tungt får en arbetsam resa och svårt att nå ditt mål. Du som packat för lätt riskerar att frysa innan målet nås. Att ha rätt kunskap för rätt ändamål är en konst. Det tar ett genomsnitt av tio år och hårt arbete för att utveckla den enastående förmågan du behöver för att lyckas uppnå det du vill uppnå i fritid, i arbete, i liv och inom dig själv. Var tålmodig!

Love och Lova hade ganska lätta packningar då de hade livet som förälder framför sig när de började sin resa. Den som är förälder och som känner sig vara på väg ut i ett okänt äventyr behöver ge akt åt sitt agerande. Där det finns barn finns det kärlek och därmed lärdom. Återvänd till barndomen för att fylla på din sinnlighet.

Liksom Love har du kanske ett arbete som känns trist och ruttet. Kanske känns det som om du kommit fel i livet. Har du den känslan, har du antagligen rätt. Med logiska resonemang försöker våra intellektuella hjärnor resonera bort det som våra känslor försöker tala om för oss. Låt dig inte förledas av dina tänkta tankar, ta hjälp av dina känslor och lev det liv som du älskar. Trots allt, det är inget fel på det arbetet du har, men det ska nog utföras av någon annan. Vad var det du sa att du ville göra?

Världens bästa ledarskapsträning är gratis, och den finns där för alla. Även andra än föräldrar kan ta del av denna träning, men som förälder kommer ditt barn att uppskatta och älska dig för att du ger av det viktigaste du har, din tid. Det är bara att ta för sig. Led dina barn i lek och idrott på ett sätt som utvecklar dig själv som förälder och ledare.

Led barnet fel, och du kommer att få en omedelbar respons på ditt ledarskap.

Led barnet rätt, och du kommer att få en omedelbar respons på ditt ledarskap.